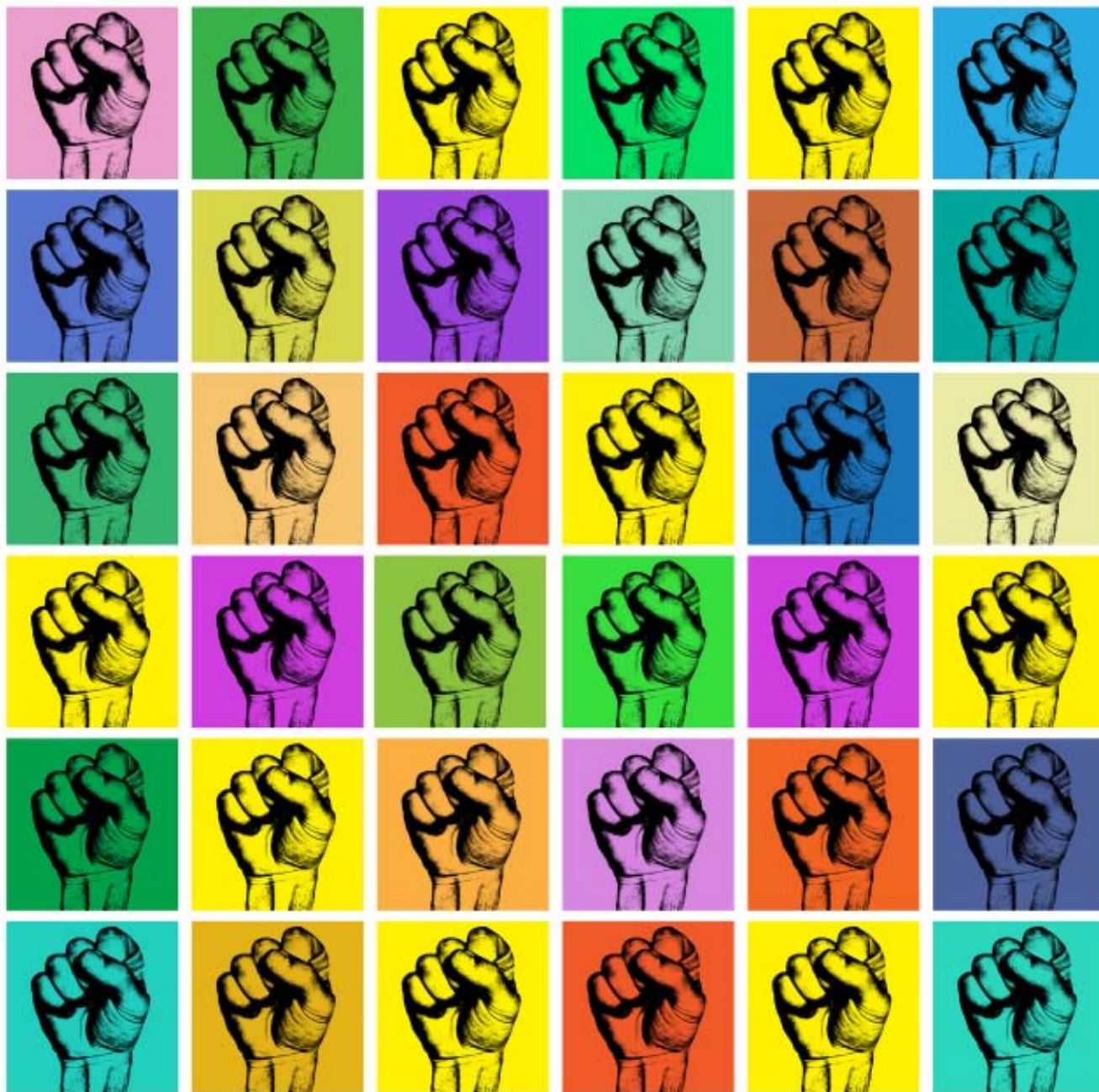

LLUITA

INTERNACIONALISTA

nº 100 novembre-desembre 09 - donatiu 2 euros

Editorial pàg 3
Pàgines centrals : pàg 12-13
Constitució del Comitè d'Enllaç Internacional

Política pàg 4-10
Pressupostos Generals de l'Estat, beneficis dels bancs i Pla de reestructuració del dèficit
Política i corrupció: cas del Ejido
Sobre les detencions de l'esquerra abertzale
A propòsit del segrest de l'Alakrana

Sindical pàg 11 i 14-15
Cándido i Morala: presó?, sobre la solidaritat amb LAB, Marxa aturats, Nissan, Parcs i Jardins
Ser dones i treballadores -ponència de LI- pàg 16-19

Internacional: pàg 20-24
Portugal, Afganistan, Palestina

Suplement: A 20 anys de la caiguda del mur de Berlín

Per la reconstrucció de la IV Internacional

Millennium 2.

La chica que soñaba con una cerilla y un bidón de gasolina, del director suec Daniel Alfredson.

Ja tornem a ser: segona versió de la saga Millennium, difícil superar la primera pel·lícula que va accontentar tothom (llegiu-vos la crònica de la primera part aquells que no la recordeu per situar-vos, només fa cinc mesos que la van estrenar). I comencem dient que les comparacions són odioses.

Anem al gra per saber la continuació: Lisbeth Salander –la nostra estimada hacker– és la dona més buscada de Suècia. Dos col·laboradors de la revista Millennium (fem memòria: publicació que es dedica a denunciar escàndols financers i corrupcions de tota mena), quan van a destapar un escàndol sobre el comerç sexual al país, són assassinats i les empremtes de Lisbeth estan a l'arma del crim, però ningú no sap on és ella. Mikael Blomkvist, director de Millennium, vols trobar-

la abans no sigui massa tard, i s'haurà d'enfrontar a criminals perillosos, al temps que descobrirà dades terribles sobre el passat de Lisbeth (ha estat ingressada en psiquiàtrics des dels 12 anys i declarada incapacitada legalment des dels 18, és un producte d'un sistema injust i corrupte). Ara ja sabem que Lisbeth és un àngel venjador, més que no pas una víctima indefensa, que lluita contra aquells que li han fet mal. I no podem dir res més.

El segon llibre de la trilogia del suec Stieg Larsson, evidentment, explica moltes més coses que el film, les imatges han de concentrar en dues hores els centenars de línies escrites per Larsson, per això als lectors els costa d'acceptar que

ambdues produccions no siguin idèntiques. També cal tenir en compte que és el llibre més ben considerat per la majoria, on Lisbeth és més potent i incendiària, i això encara fa més difícil l'adaptació

El canvi de director, respecte de la primera pel·lícula, no ha suposat el canvi dels actors protagonistes: Noomi Rapace i Michael Nyqvist segueixen donant vida a Lisbeth i a Blomkvist, però en aquest film no apareixen treballant plegats perquè són ella i la seva història el centre de la trama, com va escriure un crític a La Vanguardia «una estranya barreja entre el gènere negre, la novel·la de protesta social, crítica política, modern romanticisme i decàleg de perversions que arriba a ser fascinant».

També hi ha crítics que diuen que és plana i no té suspens, alguns que no en sabem tant de cinema pensem que és una proposta interessant de thriller. De tota manera si no aneu a veure aquesta segona part, com seguireu la història quan estrenin l'última i tercera? El personatge de Lisbeth Salander sempre paga la pena.

Fa 20 anys el moviment de masses de la part est d'Alemanya va enderrocar el Mur de Berlín i, com les peces d'un dòmino, van anar caient un per un tots els règims estalinistes de l'Est europeu. Aleshores tots els poders fàctics del planeta van llançar una campanya formidable per explicar al món que el socialisme havia mort i que el capitalisme era l'únic sistema possible. Fukuyama, el 1992, va donar forma a aquest pensament al llibre *La fi de la Història i l'últim home*, en el qual explica que la història humana entesa com a lluita entre ideologies s'havia acabat i que havia donat pas a un món basat en la política i l'economia neoliberal, que s'havien imposat definitivament a les utopies.

Es van esforçar en presentar-nos la caiguda del Mur de Berlín i la «del socialisme real» com la reafirmació per part del moviment de masses del neoliberalisme i la globalització iniciats la dècada dels 80 per Ronald Reagan i Margaret Thatcher. Als treballadors/es dels països més desenvolupats no els quedava cap altra opció que anar renunciant una rere l'altra a les conquestes històriques; als països semicolonials l'empobriment, les epidèmies i la fam empenyien milions de persones a la immigració. Però era l'únic camí. Aquest discurs tenia com a complement indispensable l'individualisme, aprofitaven el rebuig generalitzat que provocava entre el moviment obrer i la joventut l'estalinisme i el seu concepte de partit vertical i burocràtic per rebutjar les organitzacions de classe -els partits, però també la sindicació, es van afeblir. Sense cap perspectiva general de canvi de la societat l'individualisme duia a prioritzar el jo i l'ara.

L'ofensiva ideològica de l'imperialisme i els governs burgesos de tot el món van rebre el suport obert de la socialdemocràcia i els vells estalinistes, que es reconvertien ràpidament en socialdemòcrates o directament en partits de dreta i renegaven de tot el que havien significat l'economia estatalitzada i la revolució. La crisi va colpejar durament tota l'esquerra revolucionària sense excepció. El trotskisme en general -i el nostre corrent d'aleshores, la Lliga Internacional dels Treballadors - Quarta Internacional- també va patir una crisi llarga i dura, en què s'intentava respondre el que havia passat amb el Mur i el fracàs de l'anomenat socialisme real.

Semblava que no hi havia lloc per als i les revolucionàries i encara menys per construir partits obrers. Per això hem viscut i encara vivim a contra corrent, defensant la necessitat de derrocar el sistema de producció capitalista i que és necessari construir un instrument indispensable per lluitar pel socialisme, com són un partit i una Internacional obrera revolucionària.

Els 100 números que avui celebrem condensen una part molt significativa de la nostra contribució a aquesta batalla. En ells, al llarg dels deu anys de vida de Lluita Internacionalista, hem intentat explicar i donar resposta des del marxisme revolucionari als principals temes de la lluita de classes estatals i internacionals, reclamant la vigència d'un projecte revolucionari.

---

*Els 100 números
que avui celebrem
condensen una part
molt significativa de
la nostra contribució
a... construir un
instrument
indispensable per
lluitar pel socialisme,
com són un partit i
una Internacional
obrer revolucionària.*

Malgrat tot, aquell capitalisme que semblava assentat per sempre més com a únic sistema econòmic i social possible i font de progrés inesgotable, resulta que ha entrat en una nova i profunda crisi. Una crisi, com va analitzar Marx, producte de les seves pròpies contradiccions internes, i que amenaça d'anihilar tot el que troba al seu pas. De sobte el debat ideològic ressorgeix a l'esquerra: quin caràcter té la crisi? com podem sortir-ne? I resulta que el marxisme ens torna a donar les claus, no només per entendre què passa, sinó també per trobar-hi una sortida. Díficilment es pot convèncer que altre cop la revolució i el socialisme són imprescindibles si no expliquem per què l'anomenat «socialisme real» va fracassar i l'estalinisme va provocar tan d'odi

entre els i les treballadores a qui va governar.

Una part d'aquest debat el fem en el suplement sobre els 20 anys de la caiguda del Mur, l'altra part a les nostres pàgines centrals, on presentem l'acord amb l'organització trotskista turca Front Obrer per impulsar un reagrupament internacional. En fi, aquest debat es troba permanentment en aquest exemplar i en els 99 que l'han precedit.

Per nosaltres haver arribat als 100 números, en dues llengües (castellà i català), és un motiu d'orgull i un compromís de continuïtat. Una celebració que volem compartir també amb els i les joves, sindicalistes, treballadors i treballadores que llegiu la nostra revista.

LI

9 de novembre de 2009

I les necessitats dels treballadors i treballadores?

Aquesta època és estranya, de trencament parcial de les expectatives que el capitalisme i l'imperialisme havien d'oferir –en aquesta part del món: el benestar material a les masses de treballadors i treballadores. L'Estat espanyol «anava bé» dalt del carro de l'euro, l'OTAN, la transició «modèlica» i amb el rumb, suposadament, cap a l'economia del coneixement. L'altra cara de la moneda, silenciada, eren els pisos per pagar en 40 anys, amb hipoteques que s'emportaven un sou sencer. Salaries que ja fa molt de temps van baixar per sota dels mileuristes. Contractes de treball de mesos, dies i hores, amb uns altres mesos, dies i hores al mig sense feina i, en els temps de més eufòria econòmica, la pobresa sense disminuir, estancada al voltant del 20% de la població. Centenars de milers de treballadors i treballadores immigrants sense papers en condicions de

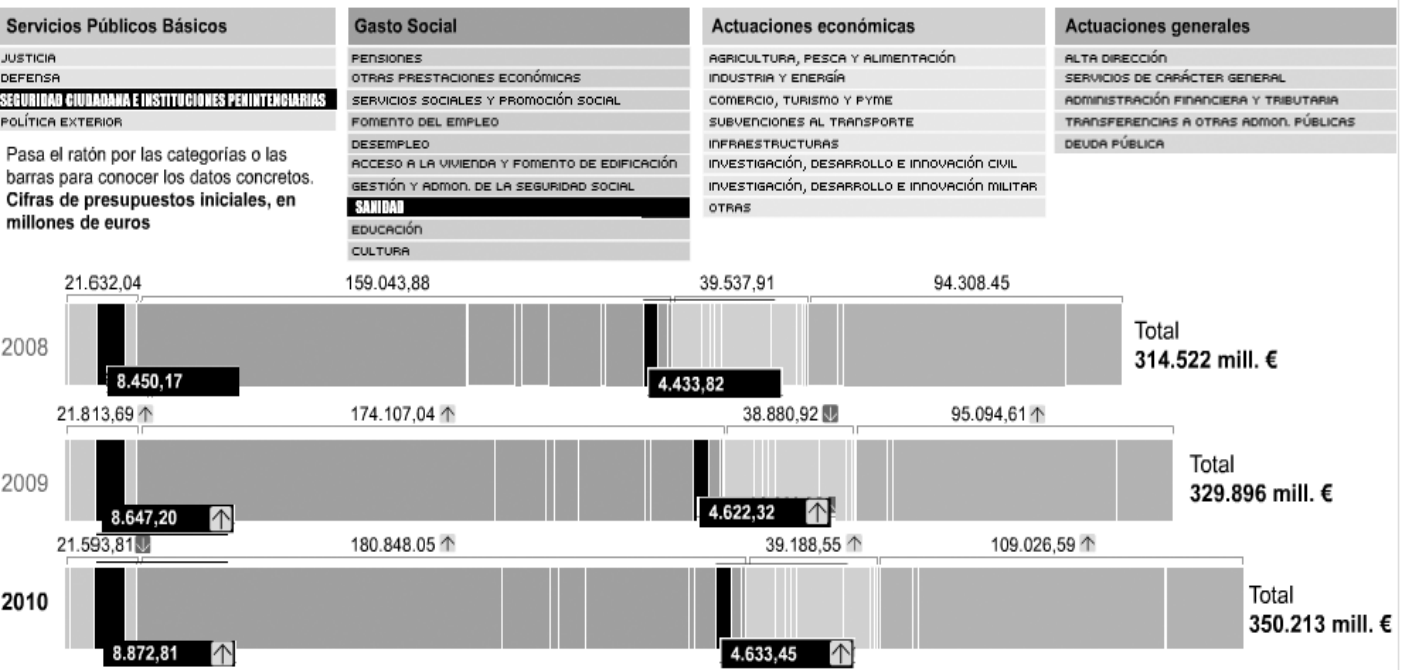
semiesclavitud. Els governs del PP d'Aznar van inflar la bombolla immobiliària, igual que el primer del PSOE de Zapatero. Zapatero torna a guanyar les eleccions el març de 2008 amb Solbes negant l'existència de la crisi i elabora uns pressupostos pel 2009 d'acord amb això, amb ingressos previstos que han resultat ser, en la realitat, un 21% inferiors. La crisi espanyola, detonada per la crisi mundial i el tancament del crèdit, posa fi a la bombolla immobiliària. Però la crisi espanyola quedaria amagada per la crisi mundial si no fos pel comportament de l'atur que més que duplica el dels països del nostre entorn econòmic. De fet la crisi pròpiament espanyola està quedant tapada per la inexistència d'una llei de fallides familiars com a Alemanya, que permeti a les famílies sobreendeutades negociar uns pagaments adaptats als seus ingressos o, com als EUA, que la

família hipotecada retorna les claus de la casa al banc i es queda sense casa i sense deute. Encara que no sigui desitjable, a l'Estat espanyol és pitjor: si el teu pis arriba a subhastarse (l'àmbit en què es mouen des del franquisme les màfies d'ultradreta), es perd el pis, la subhasta arriba aproximadament al 20% del seu valor, i la resta del deute es deu fins a la mort (amb embargament de nòmines) o s'exigeix als avaladors. D'aquesta manera, les famílies estan absorbint una part del xoc que als EUA també reben els bancs. L'atur «oficial» al 20% ha convertit l'Estat espanyol –que ja tenia la bombolla immobiliària més gran del món, respecte al PIB i als salaris– en la major acumulació d'hipoteques «subprimes». La banca ha rebut ajudes i avals que juntes equivalen a la suma de les partides de pensions, pagament del deute i transferències a altres administracions del pressupost de

En qué gasta España (Presupuestos Generales del Estado 2008-2010)

2009/10/19 20:05 | lainformacion.com

Gráfico: Chiqui Esteban | Fuente: Ministerio de Economía y Hacienda

<http://graficos.lainformacion.com/2009/10/en-que-gasta-espana-presupuestos-generales-del-estado-2008-2010/>

l'Estat de 2009 i ha començat a tancar oficines, a acomiadar i prejubilat, en unes reduccions de plantilles que afectaran desenes de milers de treballadors/es. Mentre, han conservat cases i pisos dels i les que no poden pagar, convertint-se així en grans empreses immobiliàries, mantenint els preus per sobre d'on estarien si deixessin actuar l'oferta i la demanda. Diversos economistes burgesos s'estranyen que, fins ara, no hi hagi hagut fallides bancàries a l'Estat espanyol. De fet, el milió d'habitatges buits sense vendre ni llogar i els quatre milions de treballadors i treballadores en atur allunyen per diversos anys el moment de la «recuperació», si és que es produeix. A partir d'aquí, poden produir-se aquestes fallides, i si es continua seguint la pauta dels EUA o d'altres països occidentals i de l'Estat espanyol de socialitzar les pèrdues, s'ha començat a produir un deute públic il·legítim. L'Estat espanyol parteix el 2008 de nivells baixos d'endeutament públic respecte el PIB –una cosa ben diferent seria si hi afegíssim el deute privat de famílies i empreses– d'aproximadament la meitat de la mitjana dels països de la zona euro. Però l'Estat no pot ni ha de convertir-se en l'assegurança dels negocis privats i grans fortunes que, d'altra banda, evadeixen legalment i il·legal de manera sistemàtica els impostos. Aquestes ajudes i rescats es decideixen al marge dels pressupostos, enmig de campanyes de por econòmica. Però el debat de la contribució de cada classe social als diners públics no interessa ni a la patronal ni al govern, com tampoc el debat sobre els «rescats» d'empreses i bancs. Els debats que interessin la patronal i el govern són els que culpen els i les treballadores de la crisi: que els i les desocupades no busquen feina, que l'acomiadament és massa car, que la factura de les prestacions i subsidis d'atur és massa alta (20.000 milions el 2009, comparem-ho amb els 160.000 milions d'ajudes a bancs). Respecte l'etern escaqueig d'empreses, rendes altes i grans fortunes dels impostos, no solament no es toquen les SICAV (falsos fons d'inversió amb testaferrons –falsos inversors– i que tributen l'1%, només aptes per a les grans fortunes, en els quals hi ha 25.000

milions d'euros), sinó que Zapatero va acabar amb l'impost de Patrimoni, en què el 40% de la recaptació la pagaven els patrimonis de més d'un milió d'euros. A més, a l'octubre s'han creat les SOCIMI, una nova ganga fiscal (vegeu els links). El resum és que al final de la borratxera de beneficis dels darrers 15 anys de bombolla immobiliària, uns beneficis que estan privatitzats i a resguard en comptes privats a l'Estat espanyol o en altres paradisos fiscals, la culpa és de l'aturat/da de llarga durada que amb més de 40 anys ja no té expectativa de ser contractat, del i la jove que no aconsegueix res més que contractes per dies o del i la treballadora immigrada... a totes se'les tracta de delinqüents mentre es recorda quant val pagar-los la prestació. Mentre, ens endossen els deutes de les grans empreses i paral·lelament ens indiquen que no hi ha diners per a les necessitats dels treballadors i treballadores. No són els nostres pressupostos. No és el nostre govern.

Els treballadors i treballadores ja hem descobert la profunditat de la crisi que Solbes i els seus hereus fan com si els sorprengués dia a dia. Aquests pressupostos tornen a fer projeccions irrealistes que no es compliran, de manera que abans de l'estiu faltaran ingressos i les despeses se sobrepassaran (vegeu els links). En l'estratègia del capital per gestionar la crisi, res millor que ajudar a crear situacions dramàtiques per justificar mesures d'ajustament. Hem d'adonar-nos clarament que els camins de la classe obrera i de la burgesia i els seus governs per solucionar la crisi no duen al mateix resultat. Les mobilitzacions fins a convergir en una vaga general contra els acomiadaments i la reforma laboral són un pas cap a la nostra solució. Els acomiadaments, la reforma laboral i els rescats d'empreses i bancs són la solució burgesa.

Víctor Messeguer

Nota

En aquests dos links s'obren uns deu webs o articles en cadascun d'ells. Citar-los no implica avalar la línia política de la web o de l'autor.

<http://1link.in/xcmii>

<http://1link.in/bneht>

Els pobres beneficis de la banca

«Els cinc grans de la banca –**Banco Santander, BBVA, Caja Madrid, 'la Caixa'** i el **Banco Popular**– van obtenir un benefici net conjunt fins el setembre de 13.602 milions». (EUROPA PRESS 28.10.2009)

Però els suposa –pobres– un descens de l'**11%** respecte els 15.092 milions registrats el mateix període de 2008 –ja en plena crisi!–. Deu ser per això que la UE –a través del seu Banc Central– i ZP segueixen destinant milers de milions d'euros a deixar-los diners a l'1% perquè després aquests mateixos bancs comprin deute públic fins a un 5% d'interès als mateixos estats? Però, no era que la partida de deute públic era una de les que s'havia disparat i incrementava el dèficit?

Pels treballadors i treballadores

La crisi ja s'allarga, com a mínim, fins el 2013

L'Estat espanyol va rebre l'11 de novembre -com França- un any més, fins el 2013, per reduir el dèficit pressupostari. L'economia espanyola registrarà un nivell de dèficit públic superior al 10% durant aquest any 2009 i els propers 2010 i 2011. Brussel·les «anima Espanya a continuar la reforma del seu sistema de pensions i d'assegurança mèdica, tenint en compte els riscos que representen per a les seves finances públiques», tot demanant que rebaixi el dèficit públic un 1,75% cada any fins el 2013.

A més, 2 dies abans, ZP havia presentat un pla de reequilibri per reduir el dèficit d'acord amb la Llei d'estabilitat pressupostària que, si amb les indicacions de la UE no n'hi havia prou, preveu

continuar amb «l'oferta d'ocupació pública restrictiva», reposant només el 15% dels llocs que quedin buits, fins el 2012. Al Pla, Economia insisteix en la negociació amb els sindicats per «pactar polítiques de recursos humans a l'Administració General de l'Estat que conduïxin a més eficiència». És més concreta la seva obstinació per incorporar «incentius de productivitat» (sembla que molt superiors als que hi ha, fent dependre així una part del sou del compliment d'objectius, que ve a ser el complement usual per compensar les retallades de plantilla). I és així, perquè al mateix pla Economia considera entre les mesures que «han d'esmentar-se» l'eliminació d'organismes públics, dins de «reorganitzacions administratives que suposin una reducció de la despesa real». Fins aquí un pla perfecte per reduir el dèficit a força de crear més atur.

Salgado ja té una altra part dels deures feta: el pacte amb els sindicats CCOO-UGT-CSIF de limitar la pujada salarial –pràcticament congelació, amb el 0,3% que redueix el poder adquisitiu fins el 2012 –i marca el camí de la negociació col·lectiva dels treballadors/es de l'empresa privada-; i després de la gran polèmica de l'augment impositiu, el Pla preveu la continuïtat saquejant-nos les butxaques incrementant l'IVA a partir de 2010, la tributació de l'estalvi, i «es procedirà a revisar l'esquema de beneficis fiscals», un camí que ja ha començat amb la retirada de la deducció dels 400 euros de l'IRPF i l'anunci que s'eliminarà la desgravació per la compra d'habitatge el 2011 –és a dir, que si amb la hipoteca no estàvem més que ofegats/des, s'escanya més a qui hagi pogut pagar-la.

O sigui que, per totes les vies, el Pla preveu pels propers anys que siguem els i les treballadores i pensionistes qui «reequilibri» el dèficit. Per arrodonir-ho ja s'ha fet públic que tampoc no veurem un creixement de l'ocupació...

M. Esther del Alcázar i Fabregat

Política i corrupció

La Justícia ha Serem capaces

Fa 9 anys, davant la brutal repressió que hi va haver a El Ejido contra els immigrants, i de la seva encomiable resposta com a treballadors convocant una vaga als hivernacles, unes quantes companyes de LI es van traslladar a El Ejido para mostrar el nostre suport i organitzar amb ells una gira per defensar les seves reivindicacions i posar sobre la taula la necessària unitat de la classe obrera. Ara, quan l'aleshores alcalde del PP, Juan Enciso -que organitzava els tancaments de campanya d'Aznar poc després de les caceres d'immigrants- cau víctima de la corrupció, volem reprendre aquell fil reproduint el comunicat que, referent a això, publica el Sindicat Obrer del Camp d'Almeria.

"Davant del desbaratament de la trama delictiva de l'alcalde del Ejido, el SOC d'Almeria proposa obrir un debat sobre la seva política populista, xenòfoba i repressiva.

Els veïns del Ejido es beneficiaran, sens dubte, de la detenció del seu superpoderós alcalde. Se'ls deixarà de robar a través de la malversació dels seus impostos i perdran una mica d'aquesta por que es respira moltes vegades, davant les possibles represàlies del «règim» instal·lat al municipi des de fa tants anys. També es beneficiaran els treballadors d'Elsur i de les subcontractes que tan valentament van lluitar pels seus llocs de treball i van denunciar la corrupció que s'ocultava darrera dels seus acomiadaments.

D'altra banda, des del SOC, com a sindicat del camp i, per això, majoritàriament dels immigrants, ens preguntem si també el nostre col·lectiu se'n beneficiarà. Si els més castigats per la política segregacionista i repressiva de l'alcalde detingut -com ho han estat els jornalers immigrants i les seves famílies- també milloraran la seva integració social i la seva qualitat de vida en aquest municipi que han ajudat tant a fer créixer i prosperar.

Creiem que tenim una bona oportunitat per reflexionar i debatre cara a cara entre la gent del Ejido, i d'Almeria en general, siguem

decidit destronar Juan Enciso. d'alliberar-nos de la seva herència?

païos nadius, gitanos o immigrants, sobre què està passant al Poniente i a la nostra província. Per què hem arribat a aquest sentiment de por, de desconfiança i de rebuig mutu entre veïns, pel sol fet de ser moro, negre, sudaca, romanès, gitano, o simplement pobre i fracassat econòmicament? Per què només ens interessin els diners, el consum, les aparences i no dubtem a apel·lar a tanta violència verbal, psicològica i física en les nostres relacions socials? Nosaltres, els immigrants, som l'últim graó d'aquest entramat social opressiu, però no en som les úniques víctimes.

Don Juan Enciso va actuar sempre com un gran demagog, utilitzant els més febles i marginats per espantar al poble, guanyar-ne els vots, i poder abastir de mà d'obra barata, submissa i flexible la indústria motor de l'economia, com és l'agricultura intensiva a Almeria. Però el seu èxit no només radica en el suport popular guanyat a nivell local, sinó en haver sabut contagiar la seva política d'extrema dreta a la resta de municipis, de partits polítics, organitzacions socials i mitjans de comunicació. La política d'immigració que avui s'aplica a Almeria i a tota Espanya és, sens dubte, la de Dom Juan. Perquè ja des dels noranta insistia en criminalitzar els immigrants com a delinqüents i en proposar que s'instal·lessin al costat dels hivernacles, trepitjant tan poc com fos possible el centre de la ciutat. Perquè va saber guanyar moltes eleccions desallotjant immigrants il·legalment de casa seva, com a San Agustín el 1995, arrasant barraques o dificultant-los l'obertura dels seus comerços i locutoris. I perquè el seu ajuntament, els seus mitjans de premsa i el seu discurs xenòfob, van ser elements essencials en la provocació dels successos racistes que es van produir a El Ejido el començament d'un trist mes de febrer.

Enciso, empresari agrícola, del PP com a regidor des de 1991 i després com alcalde durant la cacera d'immigrants del 2000 amb el vist-i-plau d'Aznar. Surt del PP el 2005 per a fundar el Partido de Almería (Pal).

Però no ens podem enganyar. Personatges d'aquest tipus no són res més que instruments funcionals d'aquells altres polítics socialdemòcrates i dirigents liberals, tan democràtics, tan progressistes i tan experts en interculturalitat, que no vacil·len a defensar i aplicar les mateixes mesures reaccionàries i repressives contra els immigrants que desenvolupava Juan Enciso. Tot això en interès de les grans empreses i de les necessitats del mercat. La impunitat dels actes vandàlics del 2000 va comptar amb la complicitat dels Torres Hurtado, els Chávez, els Callejones, els Comendadores, i tants altres polítics que van acceptar les seves regles i ens van castigar –com a immigrants– amb més repressió i retallades de drets, en successives reformes de la Llei d'estrangeria, l'últim forrellat de la qual s'està imposant actualment des del Parlament espanyol. Tant el PP com el PSOE, i part d'altres partits, sindicats i ONGs, es van plegar o almenys van tolerar en silenci l'ideari de l'alcalde durant gairebé una

dècada. Per por, per interès, per no perdre vots o subvencions i, és clar, també per convicció. Un Pacte de Silenci que en algun moment hauríem de trencar.

Lamentablement el desastre de Juan Enciso i de la seva trama no va ser causada per la mobilització dels veïns d'El Ejido en protesta per tanta corrupció i por, ni per l'acció de les organitzacions de treballadors, petits agricultors o immigrants. Ha caigut perquè és ara quan convenia a altres «poderosos» del sistema, als quals només els interessa un recanvi de façana, a fi que res no canviï.

Des del SOC-SAT d'Almeria proposem aprofitar aquests moments, ara que sembla que ningú no ha conegut ni ha donat mai suport a Enciso, per parlar de la seva política social i de les seves greus conseqüències, en el marc d'aquesta societat intolerant, insolidària, discriminatòria i violenta en la qual convivim."

29 d'octubre de 2009
SOC ALMERIA

Acte per la llibertat dels detinguts de l'esquerra abertzale

Més de 150 persones es van aplegar en un acte a l'Aula Magna de la Universitat de Barcelona al Raval, convocat per la Plataforma per la llibertat dels detinguts i per la democràcia a Euskal Herria.

A l'acte han intervingut Arnau Mallol, en representació del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans; Humbert Roma, periodista del col·lectiu Ramon Barnils; Jaume Botey, del PSUC-Viu i Cristians pel Socialisme; Carles Sastre, de la Internsindical CSC; Josep Garganté, delegat d'autobusos de la TMB; i, com a portaveu de l'esquerra abertzale, Miren Legorburu, regidora d'Ondarríbia.

A l'acte es va denunciar que amb aquestes detencions es demostrava que el Govern volia tallar qualsevol camí cap a la pau; que l'ofensiva sobre LAB (assalt del local i detenció de Rafa Díez) és un pas més en l'espiral de repressió contra el poble basc. Es va encoratjar la unitat entre el poble català i basc per fer front a aquestes agressions i també a la unitat entre treballadors/es en defensa de les organitzacions sindicals agredides.

Miren Legorburu, expressà que la lluita de l'esquerra abertzale es troba en una nova etapa: si a l'inici de la transició només ells rebutjaven la via autonomista, avui la majoria del poble basc entén que aquesta via és un camí sense futur. Amb aquesta constatació el conjunt del poble basc pot fer un pas endavant. En aquest context s'entén la resposta massiva de la societat basca darrera la convocatòria de la majoria sindical ELA-LAB del dia 17 passat. Així mateix, assenyala que no hi ha cap possibilitat de solució del conflicte sense donar la paraules als i les basques.

Al final de l'acte es va fer una crida a continuar la campanya de signatures i pronunciaments per la llibertat immediata dels detinguts, pel fi de la repressió i la derogació de la Llei de partits i pel ple reconeixement del dret a decidir del poble basc. Amb l'Eusko Gudariak i Els Segadors es va cloure l'acte.

Entrevista a Miren Legorburu, portaveu de l'esquerra abertzale.

« Busq l'acumulació de donen suport al

Miren Legorburu és regidora d'Ondarríbia. Va participar en l'acte celebrat a Barcelona per la llibertat dels i les detingudes.

Lluita Internacionalista - En quin punt es troba el debat dins de l'esquerra abertzale?

Miren Legorburu - Després de la discussió a les direccions de les diverses organitzacions, ara el debat està en la militància i després passarà a la base social. Preveiem que a finals d'any es podran tenir les conclusions. Es tracta d'entendre en quin moment ens trobem, on ens han portat els diversos plantejaments que hem fet fins ara i quines són les estratègies per arribar al mapa que volem. Cerquem l'acumulació de forces de les organitzacions que donen suport el dret d'Euskalherria a decidir.

LI.- Considereu que hi ha una nova situació.

ML.- 'esquerra abertzale es va quedar sola defensant que l'Estatut no satisfia les necessitats d'Euskalherria i cada vegada són més els sectors socials i polítics que s'han afegit a aquest plantejament. Primer va ser el sindicat ELA, que el 97 ja va dir que l'Estatut estava mort i, a poc a poc,

uem forces dels que dret de decidir»

altres sectors han assumit el mateix. El lehendakari Patxi López, en la celebració del 30 aniversari de l'Estatut, va dir que no hi ha textos sagrats. Ja estan preparant la reforma perquè saben que Euskalherria no s'hi conformarà. El que diem és que després de tants anys és hora d'un canvi i plantejem que aquest ha de ser cap a un escenari democràtic en què puguem decidir el nostre futur. Estem en una nova situació perquè hem aconseguit que la majoria social i política reconegui que aquest marc no ens serveix.

LI.- Inclòs el PNB?

ML.- El PNB també, perquè Ibarretxe ja va plantejar una reforma de l'Estatut, amb el seu famós pla. Ells també saben que la fórmula que van vendre en el seu moment no ha servit. Però advoquen per una sortida reformista que no serveix. Nosaltres busquem un canvi real, no pas un canvi de decoració. El PNB és un partit del sistema, tant políticament com econòmicament. L'anomenem «el partit del negoci basc». El PNB negociarà el que calgui per mantenir el seu negoci.

LI.- Llavors quin és el balanç de Lizarra?

ML.- Euskalherria ha tingut moments diferents i de vegades no hi ha cap altre remei que pujar al carro de la majoria. Lizarra va ser una aposta que va fer Euskalherria i el PNB no podia quedar-ne al marge, com no podia quedar-se al marge de la manifestació del 17 d'octubre, perquè ningú no ho hauria entès. Ens toca estar en el mateix carro, però tenint clar que el PNB és un partit per reforçar el sistema.

LI.- Quina és la situació arran de les detencions?

ML.- Reconeixem que la repressió ens fa mal, perquè la dinàmica de treball de l'esquerra abertzale s'ha fet molt difícil. Però tenim la determinació de seguir endavant perquè sabem que la capacitat d'oferir propostes per a la resolució del conflicte és el que molesta a l'Estat.

LI.- Creieu que s'està preparant la il·legalització de LAB?

ML.- LAB és un referent sindical a nivell de l'Estat i a nivell mundial. Això espanta, com a referent social. Estem segurs que el pes social i polític que té molesta molt.

Resolució de la VII Conferència de Lluita Internacionalista davant les noves detencions de l'esquerra abertzale i l'assalt als locals de LAB

1.- L'escalada de repressió viscuda aquest estiu a les terres basques –festa a festa i carrer a carrer– es completa ara amb la detenció dels 10 militants de l'esquerra abertzale. Des de l'arribada al Govern Basc de Patxi López, amb el pacte PSOE-PP, la repressió ha fet un pas més.

2.- Denunciem el cinisme de l'Estat quan explica que la nova formació política que podrien estar construint els detinguts tindria una posició contrària a la violència, quan justament aquest és l'argument que han esgrimit sempre per justificar les il·legalitzacions. Tot apunta que a l'Estat li interessa mantenir ETA activa mentre troba la seva solució final del problema basc, és a dir, mentre acaba amb tota la resistència política organitzada a la Constitució monàrquica. Perquè amb aquest esquema és més justificable entre la resta de treballadors i pobles de l'Estat la repressió permanent que pateix el poble basc.

3.- Per primera vegada el Govern apunta contra el sindicat abertzale LAB. No només per l'assalt als seus locals, sinó també per la detenció del seu antic i històric secretari general Rafa Díez. L'Estat sempre ha deixat LAB pel final, conscient que era el més difícil d'il·legalitzar, perquè atacar un sindicat obrer podia remoure la solidaritat de classe i fer escapar el conflicte de la lògica violència-Constitució en la qual l'ha volgut enquadrar sempre l'Estat. Ja s'alcen els fòrums d'Ermua i altres demanant el procés d'il·legalització de LAB.

4.- Denunciem el silenci, que els fa còmplices, de les direccions de CCOO i UGT del País Basc.

5.- Manifestem la nostra solidaritat amb els i les detingudes i LAB. Amb la repressió no hi ha solució. L'única solució passa pel reconeixement del dret a decidir, pel dret a l'autodeterminació del poble basc.

6.- Aquesta és una nova prova de foc de l'Estat en la seva política d'estat d'excepció i el fracàs o no d'aquesta política rau en la capacitat de mobilització que a Euskal Herria, però encara més a tot la resta de l'Estat espanyol, siguem capaços d'arrancar. Si les detencions continuen i augmenten tots i totes sortirem malparats. Cal la unitat de treballadors/es i pobles en defensa de les llibertats.

7.- Cal demanar des de tots els racons que organitzacions, sindicats, comitès d'empresa, seccions sindicals, entitats veïnals... es pronuncin per la llibertat immediata de tots i totes les detingudes, pel fi de l'estat d'excepció, contra qualsevol intent d'il·legalització de LAB i per la derogació de la Llei de partits.

16 d'octubre 2009

A propòsit del segrest de l'Alakrana.

La ruïna dels pescadors a l'Àfrica.

El sofriment de les famílies dels mariners de l'Alakrana i l'angoixa no han ens han de fer deixar d'analitzar l'origen d'aquesta pirateria i els interessos que mouen les operacions militars de la UE i l'OTAN en aigües del Golf d'Aden i a l'Índic, perquè només des d'una anàlisi del conflicte es poden proposar mesures per resoldre'l.

A la costa de l'Àfrica subsahariana, a tots dos costats del continent, la pesca ha estat dels pocs recursos per sobreviure. Des de fa pocs anys nombrosos «caiuocos» han fet una llarga travessia fins arribar a la costa de les Illes Canàries. Només se'n sap que han sortit de les costes senegaleses, que les embarcacions són les que abans utilitzaven per a la pesca artesanal i que els emigrants que anaven a bord eren un per família. La raó? Que des de fa uns anys les companyies pesqueres multinacionals (algunes d'elles espanyoles) han espoliat la costa enduent-se el peix per vendre a Europa o el Japó mentre el pescador tradicional s'anava empobrint fins que no li ha quedat cap altra opció que intentar emigrar a risc de deixar-se la vida a la travessia.

L'altra cara de la mateixa moneda la trobem a la costa de Somàlia, on la pesca artesanal era un dels pocs recursos econòmics. Però a les seves costes va començar un fenomen similar: l'arribada de grans bucs que, aprofitant-se de la situació de guerra i la falta de control, podien pescar descontroladament, sense pagar impostos i marxar cap a les destinacions de venda. Explica Mohamed Abshir Waldo, que ha escrit el treball «Les dues pirateries»: «*Aquest fenomen de la pesca il·legal sense control se sap tant als països de l'Oest que compten amb aquest tipus de flota pesquera, entre els quals s'hi inclouen Espanya, Itàlia, Grècia i, més tard, el Regne Unit i altres, com Rússia. I, per descomptat, hi ha*

també molts altres països de l'Est. Aquest problema continua des de 1991. Les comunitats pesqueres i els pescadors ho han denunciat, s'han queixat, i han apel·lat a la comunitat internacional a través de diferents organismes com l'ONU o la Unió Europea, sense haver, de fet, obtingut cap resposta. Han estat del tot ignorats.» I completa: «*El 2005 es van comptabilitzar més de 800 vaixells que actuaven a la zona i es calculen en 450 milions de dòlars en mariscos i peixos del mar somali. Obrant així, roben una font inestimable de proteïna a una de les nacions més pobres del món i arruïnen la subsistència legítima de vida dels pescadors».*

Però a l'aparició de bucs amb què els pesquers senzills somalis no podien competir, s'hi ha afegit un altre problema greu que accelera l'empobriment de la costa. Ja s'havia denunciat que, aprofitant la mateixa situació d'instabilitat política del 91, nombrosos vaixells amb abocaments altament contaminants descarregaven a la zona. Quan el 2004 un tsunami va assotar la costa van sortir a flotació les proves físiques d'aquests abocaments.

Nuttall, portaveu de l'UNEP (Programa de Medi Ambient de les Nacions Unides), va explicar a Al-Jazzira com el tsunami va rebentar els contenidors d'escombraries tòxiques rovellats, que es van encallar a la vora de Puntland, al nord de Somàlia. Quan els envasos es van trencar i obrir per la força de les onades, els contenidors van exposar a la llum una «activitat espantosa» que s'havia estat portant a terme durant més d'una dècada. I denuncia: «Somàlia està essent utilitzada com a abocador per a deixalles perilloses des de començaments dels anys 90, i va continuar-ho essent amb la guerra civil que va esclatar al país». «Les escombraries són de tipus molt diversos. Hi ha deixalles radioactives d'urani -les escombraries principals- i metalls pesants com

cadmi i mercuri. També hi ha escombraries industrials, deixalles d'hospital, escombraries de substàncies químiques i el que vulgueu imaginar-vos». Nuttall també va dir que des de que els contenidors van arribar a les platges, centenars de residents han caigut malalts, afectats per hemorràgies abdominals i de boca, infeccions a la pell i altres malalties. «Aquí el més alarmant és que s'estan descarregant escombraries nuclears. Les escombraries radioactives d'urani estan matant potencialment els somalis i estan destruint totalment l'oceà».

Són aquestes condicions de destrucció imposades pels països imperialistes les que han llançat a la desesperació milers de somalis que abans podien defensar-se amb la pesca.

Els pirates no són el problema, són la conseqüència del caos i la pobresa -denuncia Metges Sense Fronteres, que manté equips locals al país. El 25% dels somalis depenen d'una ajuda humanitària cada vegada més perillosa de distribuir. Tres dels seus vuit milions d'habitants (no hi ha cens) estan desplaçats. Escasseja l'aigua potable, la llum elèctrica procedeix de generadors amb gasoil, quasi no hi ha mestres i no funciona un sistema de salut al qual manca de tot.

Per això els suposats pirates tenen una base social tan gran que no permet al Govern espanyol una intervenció militar de nivell més gran. Això és el que explica que el Govern de Somàlia tampoc pugui assegurar la seguretat dels mariners, perquè no es pot enfrontar al sentiment de tot el poble.

No es tracta de fer judicis morals sobre si aquesta és la millor sortida per poder sobreviure, però no serem nosaltres qui critiquem o condemnem a aquests antics mariners arruïnats convertits per la política dels governs corruptes i la voracitat de les grans multinacionals i empreses.

Cal exigir la fi de l'operació de la UE «Atalanta» de desplegament de vaixells europeus a l'Índic. Ara la ministra Chacón vol completar el desplegament marítim amb la presència de «seguretat privada» als pesquers. El Ministeri de Defensa es compromet a desplaçar els mercenaris i l'armament fins als bucs pesquers i assegura la recompra de les armes una vegada finalitzades les operacions.

Així doncs cal exigir la llibertat dels dos somalis detinguts i el seu

retorn a Somàlia, que permeti la fi del segrest; la retirada dels vaixells de l'Estat espanyol i la UE d'aigües de l'Índic; i la prohibició de pescar per als grans pesquers i les multinacionals, que permeti recuperar l'activitat pesquera als somalis.

Josep Lluís del Alcázar

Cándido i Morala

Altres cops risc de presó

El Consell de Ministres va aprovar el 18 de setembre passat commutar a dos anys de presó —un menys que la condemna dictada pel jutjat penal número 1 de Gijón— la pena privativa de llibertat imposada als líders del Corrent Sindical d'Esquerres (CSI) Cándido González Carnero i Juan Manuel Martínez Morala, pels fets de març de 2005 en què se'ls va acusar de trencar una càmera de videovigilància durant una manifestació dels treballadors de la Naval de Gijón. Aquesta rebaixa de la pena de presó té com a condició que abonin a l'Ajuntament de Gijón els 5.624,83 euros en concepte del bé públic danyat i que no tornin a cometre cap «delicte dolós» en el termini de quatre anys.

Si l'indult ja va ser una ofensa a la lluita sindical, que ara l'Ajuntament no renunciï a demanar la indemnització posa damunt la taula el cinisme del delegat del Govern, Antonio Trevin Lomban, i dels representants de la majoria governamental de l'Ajuntament de Gijón (PSOE-IU-Bloque por Asturias-Los Verdes), amb l'alcalde, Paz Fernández Felgueroso (PSOE) i Jesús Montes Estrada (IU), en el sentit que donaven suport a l'indult a Cándido i Morala.

Hi ha en joc la voluntat de criminalitzar el moviment obrer com a manera de defensar la patronal, quan qui hauria d'anar a la presó són els que han desmantellat industrialment la badia de Gijón, lucrant-se àmpliament amb els diners públics.

Cándido i Morala van fer pública la seva voluntat de negar-se a pagar la indemnització, remetent-se a la defensa de la seva innocència que van fer al judici. Així doncs, el risc de presó s'ha concretat i, per tant, s'ha tornat a reorganitzar el moviment de defensa. El 6 va haver-hi una concentració a Gijón i el 7, el dia que van presentar les alegacions al jutjat, els va acompanyar una altra mobilització. La resposta és ara en mans del jutge, l'ajuntament i el govern, però en qualsevol cas, les mesures citades al principi han de servir d'avís a les forces sindicals que la voluntat de criminalització segueix i que, per tant, probablement haurem de tornar a sortir al carrer per defensar ja no només LAB, sinó Cándido i Morala i, segurament, molts més.

M. Esther del Alcázar

Assalt policial a LAB

Unes quantes reaccions

Després de l'ocupació policial dels locals de LAB durant unes quantes hores el 13 d'octubre passat per detenir dirigents de l'esquerra abertzale i del sindicat mateix —com Rafa Díez—, diverses organitzacions sindicals i polítiques hem manifestat a aquesta central el nostre suport i solidaritat davant l'agressió de l'Estat. La llista dels sindicats i organitzacions que han fet arribar el seu suport a LAB pot trobar-se al seu web, i abasta organitzacions i sindicats tant a nivell nacional com internacional (<http://www.labsindikatu.org/nazioartekoa/albisteak/ald/folderés/0090>)

A la llista hi ha absències significatives, entre les quals destaquen les dels sindicats UGT i CCOO, el seu silenci en aquest cas apareix com l'extensió del suport còmplice dels seus dirigents al govern en tots els terrenys. Entre els que sí que han emès comunicats, encara que sense fer arribar a LAB missatges directes de suport, s'ha d'esmentar CGT, que proclama la seva posició en defensa de les llibertats (1), encara que en el comunicat no esmenta directament els dirigents de l'esquerra abertzale i de LAB —parla de persones «detingudes», i només per la data deduïm que es refereix a les detencions del 13 d'octubre a la seu de LAB—, i es pre-ocupa més de desmarcar-se de l'esquerra abertzale i deixar clara la seva condemna del terrorisme i «de tota violència», sense fer ni un sol esment al poble basc, en un text que sembla més de compromís que el producte d'una veritable disposició a la lluita unitària contra la repressió estatal. Aquest tipus de comunicat, en moments que hi ha molts casos de treballadors en lluita als tribunals acusats d'accions «violentes», i alguns d'ells contra membres de CGT, no sembla que sigui el més adequat per un sindicat que s'ha posicionat contra de la Llei de partits i molts afiliats i afiliades del qual pateixen els efectes de la creixent política repressiva del govern de l'Estat.

Algunes veus han aprofitat la situació per demanar la il·legalització de LAB, continuant la campanya condemnatòria i intoxicadora dins i fora d'Euskadi, per mantenir la separació entre la lluita obrera i la lluita d'alliberament nacional, i l'aïllament de la lluita d'Euskadi de la de la resta dels i les treballadores i pobles de l'Estat Espanyol. D'aquí la importància que al màxim d'organitzacions es pronunciïn condemnant enèrgicament i clara l'acció policial i judicial contra l'esquerra abertzale, i més encara perquè l'han dut a terme a la seu d'una organització sindical presa a l'assalt per les forces policials.

Luca Gómez-Pintado

1 . <http://www.cgt-ikn.org/fpdf/comunicats.php?articulo=1002&manera=html&ample=500&cab=&sindicat=%27CGT>

Declaració de Comitè d'Enllaç

1.- La humanitat està travessant una etapa històrica en la qual a la classe obrera i els pobles del món els cal, per defensar els seus drets laborals, humans i nacionals, i en molts casos simplement per sobreviure, l'eliminació de totes les barreres nacionals i internacionals que el capitalisme imposa al desenvolupament de les forces productives. D'altra banda, l'imperialisme posa tot el seu esforç en salvaguardar la seva dominació mundial mitjançant intervencions militars, cops d'estat o amb la seva política de reacció democràtica. En un moment que, després de la dissolució dels estats burocràtics –falsament anomenats socialistes–, la burgesia alçava la bandera de la victòria del neoliberalisme sobre les classes obreres i populars, l'heroica resistència dels pobles de l'Iraq, Palestina, el Líban i l'Afganistan, i les mobilitzacions triomfants de les masses llatinoamericanes que –per falta d'alternatives obreres– enforteixen corrents nacionalistes d'esquerres amb frecs amb l'imperialisme nord-americà, han demostrat que la dominació mundial de l'imperialisme no només no era inqüestionable, sinó també que no era invencible. La situació mundial evoluciona cap a la crisi de l'hegemonia mundial de l'imperialisme, la sortida de la qual dependrà de les batalles que vénen en l'àmbit de la crisi global que el capitalisme viu actualment.

2.- La crisi que travessa el capitalisme és una crisi global de sobreproducció com la viscuda el 29. Els governs i les institucions financeres del capitalisme ens volen convèncer que la crisi durarà un parell d'anys, que després ja ens recuperarem, amb la voluntat que

els treballadors i treballadores acceptin millor els acomiadaments esperant nous llocs de treball quan l'atur s'acabi. Però d'aquestes crisis el capitalisme només n'ha sortit mitjançant la destrucció massiva de forces productives (treballadors/es i maquinària/empreses), que és el que li ha permès recuperar la taxa de benefici i iniciar nous cicles d'acumulació. La crisi del 29 es va acabar "resolent" amb la II Guerra Mundial després de la llarga Depressió dels anys trenta.

3.- Les mesures que imposen els governs i la patronal lliurant enormes quantitats de diners a la banca i les grans empreses són un robatori i, a

més, no resolen cap dels problemes de fons de la crisi. Als treballadors/es ens imposen acomiadaments i pèrdues en les condicions de vida (reducció de sous, augment de jornada, més flexibilitat, més precarietat...), és a dir, redueixen encara més la capacitat de supervivència dels treballadors/es, cosa que agreuja encara més la situació. El seu objectiu no és resoldre la crisi global, sinó mantenir els beneficis empresarials i lluitar amb la competència pel pastís de

mercat, encara que cada vegada sigui més petit.

4.- La lògica capitalista de la recuperació de la taxa de benefici empresarial assegura fam, atur i misèria creixent per als treballadors/es i pobles del món. Però a aquesta lògica de destrucció cal oposar la defensa intransigent del dret al treball, la defensa dels salaris i dels serveis públics. Cal defensar la capacitat productiva, les fàbriques acumulen riquesa que hem produït amb el nostre esforç, i les necessitats de la població encara estan molt lluny de ser ateses. Si el capitalisme no fa res més que destruir el que l'esforç de milions de treballadors/es ha creat i amenaça amb fam i misèria, el capitalisme ha de ser destruït i substituït per un sistema que respongui a les necessitats de l'àmplia majoria de la població.

5.- Els plans de l'imperialisme per salvar la caiguda de la taxa de benefici empresarial prenen forma en una política de guerres per apropiarse de les principals fonts de riquesa del planeta. Van començar a l'Afganistan, han seguit i s'han embarrancat a l'Iraq. La resistència dels pobles al saqueig imperialista ha estat decisiva per evitar que nous plans militars seguissin estenent la mort pel planeta (Síria, l'Iran, Colòmbia...). No hi ha una solució purament econòmica i la sortida per decantar si el capitalisme pot tornar a fer retrocedir les condicions de vida de milions de treballadors/es i així tornar a un cicle amb beneficis; o si estem davant del final del capitalisme es resoldrà en la lluita de classes. Cada dia que passa amb el capitalisme agonitzant suposa terribles sofriments per a les masses.

constituïció del Internacional (CEI)

6.- L'imperialisme prepara els seus plans i intenta posar tots els estats sota les seves ordres. No obstant això, no camina per un terreny sense obstacles: les resistències dels pobles de l'Orient Mitjà, les mobilitzacions revolucionàries a l'Amèrica Llatina, el NO francès i irlandès a la Constitució Europea, les lluites creixents de la classe treballadora i estudiantils al vell continent... posen en dubte la "governabilitat" del món en les mans de l'imperialisme. Però

la gran debilitat de la resistència de treballadors/es i pobles és la falta de coordinació, d'unitat per colpejar les multinacionals i els governs. Aquesta falta d'organització és també la falta d'un partit revolucionari mundial dels treballadors/es. Com es va escriure al Programa de Transició ara fa 70 anys: "La crisi de la Humanitat es redueix a la crisi de la seva direcció revolucionària". Aquest és l'objectiu estratègic que ens fixem les dues organitzacions que decidim establir un Comitè d'Enllaç Internacional: la reconstrucció de la IV Internacional avui segueix essent urgent i necessària.

7.- Front Obrer (FO) i Lluita Internacionalista (LI) són organitzacions que provenen de la

Lliga Internacional de Treballadors-IV Internacional (LIT-qi), una organització mundial que amb la seva constituïció el 1982 va ser el successor legítim del trotskisme revolucionari. No obstant això, després de la mort del seu fundador -Nahuel Moreno- el 1986, i de la greu crisi en què la LIT va entrar a finals dels 80, des de posicions diferents ens vam oposar a la política de construcció que la direcció internacional i les seccions respectives havien decidit aplicar i, així mateix, vam emprendre una batalla per separat per rectificar el seu curs políticament i metodològicament equivocats. La direcció va començar un procés de burocratització que va provocar deixar FO fora de la LIT, primer, i més tard l'expulsió de LI. No obstant això, no considerem que aquesta batalla per la reorientació de la LIT s'hagi acabat, perquè en el seu interior hi ha forces essencials per reconstruir la IV Internacional. Però centrar tot l'esforç del Comitè d'Enllaç en la tasca de la rectificació de la LIT limitaria el treball cap a altres forces que han de jugar també un paper en la reconstrucció de la IV Internacional. Així doncs cal inscriure la batalla per la rectificació de la LIT en una perspectiva més àmplia de lluita per la reconstrucció de la IV Internacional.

8.- Des del Comitè d'Enllaç Internacional (CEI) acabat de crear, FO i LI fem una crida tant a les seccions de la LIT com a d'altres forces revolucionàries internacionals, a unir esforços utilitzant els instruments que Trotski i la direcció de la nostra internacional van utilitzar els anys trenta per

fundar la IV Internacional:

1) responent als principals focus de la lluita de classes mundial, començant per l'Orient Mitjà i l'Amèrica Llatina, amb campanyes destinades a impulsar la lluita obrera i dels pobles contra l'imperialisme.

2) Discutint a fons -al calor d'aquesta activitat sobre els principals problemes polítics- la construcció de la Internacional i de partits trotskistes a tots els països del món i especialment a Europa.

3) en la mesura que en aquesta acció i en aquest debat s'apreciïn aproximacions susceptibles de procedir a noves fusions, impulsarem aquest procés.

9.- En aquest sentit i davant la brutal agressió del sionisme contra el poble palestí i en particular contra la Franja de Gaza, proposem la resposta a la crida d'organitzacions sindicals de Gaza a una campanya contra el bloqueig al que Israel i el Quartet (EUA, UE, ONU i Rússia) sotmeten el poble palestí.

10.- El Comitè d'Enllaç Internacional està obert a noves organitzacions i es fixa un pla de treball per: 1) anar responent políticament als principals focus de la lluita de classes mundial, 2) aprofundir l'elaboració política que permeti desenvolupar respostes des del programa i la política revolucionària, 3) establir contactes per explorar noves relacions internacionals.

Octubre de 2009

Cornellà (Barcelona)

Marxa contra l'atur

El 7 de novembre, convocada per l'Assemblea d'Aturats/des de Barcelona, va sortir del mercat de Sant Ildefons (Cornellà) la Marxa Contra l'Atur, que va anar fins a la plaça de Sant Jaume (Barcelona). Va ser molt combativa de principi a fi, i als mercats se'ns rebia molt bé. Va parar a les oficines de Nissan al costat de plaça Cerdà per protestar pels acomiadaments de la fàbrica de la Zona Franca. Ja a Sants vam veure moltes pancartes de suport penjades pel recorregut i ens van preparar un refrigeri que tots els i les marxants vam agrair tan animicament com física, però la cirera del pastís la va posar el fet que se'ns unessin 220 persones, que érem unes 300 al final del recorregut. Les organitzacions presents que van participar-hi són l'Assemblea d'Aturats/des de Barcelona, del Maresme i del Baix Llobregat, Papers per tothom,

AEDI, REDi, CGT, CNT, Classe contra Classe, En Lluita, PRT i LI. Les reivindicacions de la Marxa van ser la readmissió de tots i totes les treballadores afectades pels expedients de regulació d'ocupació i cap més ERO, no a les congelacions de sous i les retallades laboral, subsidi d'atur indefinit fins aconseguir una feina digna, nacionalització de les empreses que entrin en fallida, etc. La lluita continua.

Antonio Díaz

NISSAN condemnada a readmetre dos treballadors acomiadats en l'últim ERO

El jutjat de lo Social N° 31 de Barcelona ha estimat com a nuls els acomiadaments de dos treballadors que havien estat inclosos en l'últim ERO de Nissan, que afecta a 698 treballadors. La sentència fa relacionar els acomiadaments amb la pertinença al sindicat CGT, que té a més del 66 % dels seus afiliats entre els acomiadats (111 d'un total de 168).

Ens alegrem d'aquesta petita victòria, i esperem que serveixi per a animar la lluita dels companys i companyes de dins i fora de NISSAN contra la política d'acomiadaments i retallades de la multinacional.

Sense deixar de lluitar

A Parcs i Jardins, empresa municipal de l'Ajuntament de Barcelona, la responsables és Imma Mayol, del grup municipal d'IC. La secció sindical de CGT va impulsar a principis d'estiu diverses campanyes de mobilitzacions exigint que es complís el conveni -com la contractació de personal per garantir el bon manteniment dels parcs durant l'estiu. També van haver de respondre a agressions als drets i llibertats sindicals... i, ara mateix, encaren l'inici del procés de negociació del conveni, un fet important pel conjunt de treballadors/es.

Entrevistem a Antonio Cano, de la secció sindical de CGT Parcs i Jardins

Lluita Internacionalista.- Pots explicar-nos com encareu la negociació del pròxim conveni i les raons del darrer procés mobilitzador?

Antonio Cano.- A Parcs i Jardins els treballadors, amb el comitè d'empresa compost per CCOO, UGT, USO i CGT, encarem un nou conveni. Un antecedent són les darreres mobilitzacions impulsades pel nostre sindicat, la CGT, pel compliment del conveni actual, del qual la direcció de Parcs i Jardins -amb IC com a cap polític- ha incomplert acords importants, com les garanties davant les externalitzacions, seguint amb la seva política externalitzadora privatitzadora.

Davant dels incompliments, des de la CGT vam proposar al comitè d'empresa una vaga, la resta de sindicats van considerar que no era el moment, però des de CGT vam plantejar-ho a l'assemblea i es va votar la vaga que, després d'alguns problemes, al final es va concretar pel 18 de juny. Després de la votació de l'assemblea, el conjunt del comitè d'empresa va assumir la convocatòria.

LI.- Com valoreu la sanció a un company del sindicat i en quina situació es troba?

AC.- Amb l'impuls de les mobilitzacions, a la CGT ens vam trobar amb una proposta de sanció a un company del sindicat, que és

el secretari del comitè d'empresa. Ho entenem com un intent de paraitzar o castigar el procés mobilitzador que estàvem impulsant. S'ha interposat una denúncia als tribunals sobre la sanció, i s'espera la resposta del jutjat pel mes de febrer. També vam fer una concentració, encadenant-nos, davant dels locals d'IC contra

l'agressió sindical.

Ja hi havia hagut un altre atac per part de l'empresa quan, el mes de maig, va desallotjar el local del comitè. Vam interposar una querrela per agressió a la llibertat sindical.

Després de les mobilitzacions, heu aconseguit alguns dels objectiu o hi ha hagut canvis en la posició

de la direcció de Parcs i Jardins?

Fins ara l'únic canvi de posició de la direcció de Parcs i Jardins ha estat començar a fer una sèrie de reunions que no es feien.

LI.- Hi ha hagut altres mobilitzacions, com les de l'estiu. Per què?

AC.- També des de la CGT hem impulsat un procés mobilitzador per la campanya per contractar personal a l'estiu, perquè faltava personal per garantir l'estat dels parcs, perquè no es deterioressin. Vam fer una concentració amb roda de premsa al parc de Joan Brossa per denunciar les conseqüències als nostres parcs de la manca de personal.

LI.- Pel que fa al de conveni, heu fet una plataforma? Serà unitària?

AC.- Des del sindicat, a les assemblees, fem una proposta de plataforma, amb la intenció (tot i les nostres diferències) de discutir-la amb el conjunt del comitè d'empresa, perquè hi hagi una plataforma unitària de consens, sense renunciar als punts que des de CGT considerem importants i duent les propostes en què no hi ha acord perquè es debatir i es decideixin a les assemblees de treballadors.

Per nosaltres, entenent que s'han de negociar convenis solidaris, són molt importants propostes com l'augment lineal, defensar el servei públic, contra les externalitzacions i la contractació directa mitjançant l'oferta pública d'ocupació.

Ser dones i treballadores

Els dies 5, 6 i 7 de desembre tindran lloc a Granada les Jornades Feministes Estatals i, des de Barcelona, organitzat per la xarxa feminista (<http://www.feministes.org/>) sortirà un tren cap a aquesta ciutat amb les dones catalanes que hi participarem.

Els eixos que estructuraran els debats són quatre: 1) Identitats frontereres. Futurs i activismes feministes. 2) Cossos i sexualitats. 3) Feines, cures, crisi i acció feminista. 4) Noves representacions / Nous contextos.

Per veure en directe i tenir contacte amb el que es debat en el món feminista; animades per una companya, tres de nosaltres ens hi hem inscrit i hem decidit participar-hi activament preparant una ponència que es debatrà en el punt 3 dels eixos: treball i crisi. Reproduïm la nostra aportació al debat.

Sobre la crisi econòmica

S'està veient com minva la despesa diària de les famílies treballadores l'hora de comparar, en el comerç en general (5,5% interanual l'agost del 2009) i a les grans superfícies (on l'índex de vendes a Catalunya a preus corrents va registrar durant l'any 2008 un decreixement del 5,6%). Al mateix temps, l'ocupació al comerç, que és un sector ocupat majoritàriament per dones, ha disminuït un 4%.

Pel que fa a l'atur, destaquem l'augment registrat en la construcció, en la qual s'ocupaven una part important de treballadors procedents del Magreb que van aconseguir portar les famílies mitjançant el reagrupament. Encara que ells tinguin permís de treball, les dones no poden tenir-ne i, per tant, es queden a casa i, en una situació de crisi com l'actual, les dificultats per aconseguir una feina posa encara en pitjors condicions aquestes dones immigrades. Les

retallades dels serveis socials fan que el risc per a elles augmenti.

A la construcció la segueixen totes les grans empreses, però per cada lloc de treball que es perd en una empresa gran es tanquen fàbriques petites i tallers que deixen al carrer un gran nombre de treballadors i treballadores. Així, el nombre de deutors/es concursals¹ a Catalunya durant el segon trimestre de l'any 2009 ha estat de 413, una quantitat que significa un augment del 195% respecte l'any anterior. El nombre d'empreses concursades s'ha incrementat un 181,7%. Per tipus de concurs, en el 199,3% dels casos són voluntaris. A l'Estat espanyol s'ha registrat un increment de procediments concursals (1) (173,7%), i també és el concurs voluntari el que augmenta més significativament (181,5%), si es compara amb el mateix període del 2008.

A Catalunya, la població ocupada en la indústria el segon trimestre del 2009 era un 18,6% menor que el mateix període de l'any anterior. A l'Estat espanyol, durant el mateix període, hi ha hagut un 13,7% menys de població ocupada en aquest sector.

Igual que la crisi de principis dels 90, es destrueix ocupació industrial que ja no es torna a recuperar i que, en el millor dels casos, és

substituïda per ocupació precària en el sector serveis.

Els treballadors i treballadores immigrades són el sector de la classe més afectat per la crisi. Són un de cada tres desocupats i desocupades, segons l'EPA, i la seva taxa d'atur és gairebé el doble (28%) que la dels autòctons. L'atur és, per aquests companys i companyes, una condemna doble, ja que per molts i moltes pot suposar tornar a la il·legalitat si, quan han de renovar els papers, no han cotitzat prou. A més, es calcula que hi ha, com a mínim, 900.000 treballadors i treballadores sense papers, sotmeses a una sobreexplotació brutal.

Evolució de la incorporació de les dones en el mercat laboral

La situació laboral de les dones avui és el resultat de tot el procés que ha representat la seva incorporació a la vida laboral. Ja en el moment que s'incorporen a la vida laboral ho fan en pitjors condicions. Això és conseqüència directa del capitalisme en les seves formes patriarcales.

La discriminació laboral de les dones té la base en l'ideal del «salari familiar» (bandera dels grans sindicats -tant la CIO com l'AFL) que implicava que el sou de l'home havia de cobrir el valor de les despeses de la família. I encara que, després

de la Depressió, moltes dones es van veure empeses a buscar feina per l'atur dels seus marits, la ideologia dominant -fins i tot entre elles- feia que es considerés no pas una emancipació sinó una «desgràcia», perquè no s'havia arribat a l'ideal del salari familiar.

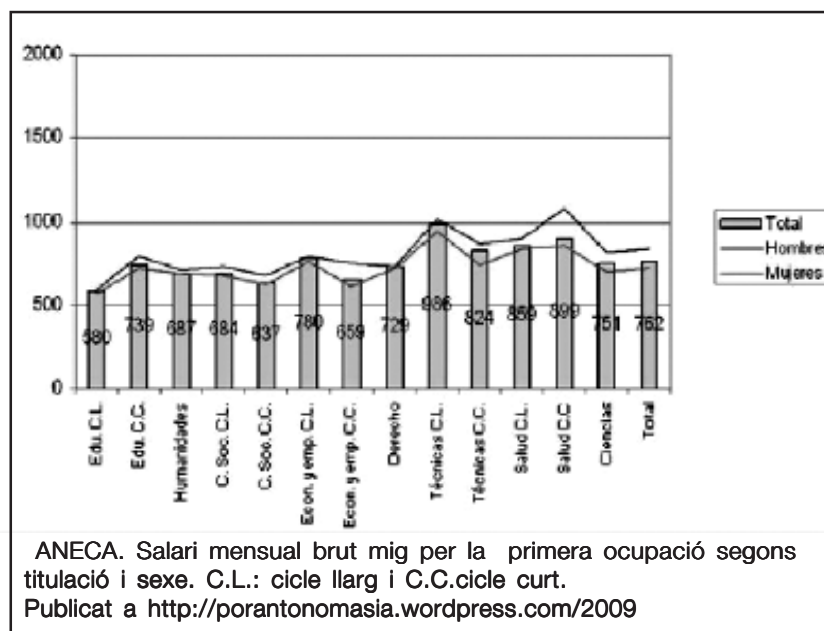
Implicantment significava que si el sou de l'home equivalia al que calia per a tota la família, el de la dona seria «complementari». Aquesta desvalorització com a «segon sou» feia que els llocs de treball majoritàriament ocupats per dones tinguessin sous més baixos i que, fins i tot que per la mateixa feina, el salari fos menor. Aquesta discriminació laboral, que es manté vigent, no és una història de principis del segle XX. Actualment, per fer la mateixa feina,

nes dependents. Mai no han comptat amb els recursos socials que li permetin una incorporació en les mateixes condicions que els homes. La inestabilitat en la cotització a la seguretat social repercutirà negativament en les futures pensions.

En les situacions de crisi, com l'actual, es destrueixen llocs de treball en el sector industrial, i els nous que es poden crear són al sector serveis. Aquest canvi en el perfil dels possibles llocs de treball implica un canvi en qui els pot ocupar. Si més industrialització comporta un increment d'ocupació de mà d'obra masculina; una terciarització de l'economia, amb més precarització dels llocs de treball nous, fa que hi hagi més possibilitats que les dones s'incorporin al mercat laboral.

de misèria. Les famílies i les dones treballadores rebem tot el sofriment que comporten les recessions d'aquest tipus.

Sobre l'atur:(2) El nombre de persones aturades inscrites a les oficines d'ocupació de Catalunya el setembre de 2009 ha estat de 531'4 milers, un increment del 50% respecte el setembre de 2008. Per sexes, en termes interanuals, l'atur masculí ha crescut un 62,2% i el femení un 38,4%. L'atur dels i les menors de 25 anys ha augmentat un 45,1%. A l'Estat espanyol, el nombre de desocupats i desocupades mostra un increment interanual del 41,3%. En el període gener-setembre de 2009, l'atur registrat va créixer un 60% a Catalunya i un 49,1% a l'Estat espanyol, si es compara amb els nou primers mesos del 2008. La població desocupada ha experimentat un increment interanual del 105,5% i en una taxa d'atur del 15,88% de la població activa. Per sexes, la taxa de dones aturades era del 14,66% i la dels homes del 16,85%. I a l'Estat espanyol l'atur era del 18,31% en les dones i del 17,62% els homes. Per grups d'edat la taxa d'atur més elevada era la de 16 a 24 anys (36,42%).

les dones reben de mitjana un 30% menys de salari, i difícilment accedeixen a llocs de responsabilitat -encara que cada dia hi ha més universitàries i dones ben preparades. Fins i tot en el sector serveis les dones ocupen, de manera gairebé exclusiva, els llocs de treball menys considerats social i econòmicament.

En tot aquest procés, les dones sempre s'han trobat en la situació d'haver de compaginar l'activitat laboral amb la situació familiar. Així doncs, l'atenció a les càrregues domèstiques ha condicionat que aquestes acceptin jornades a temps parcial, contractes temporals i, sovint, la inestabilitat i l'allunyament del mercat laboral per la maternitat o l'atenció a la infància i les perso-

Aquesta situació ha configurat un marc en què hi ha hagut una sobreexplotació de la mà d'obra femenina.

Augment de l'atur i repercussió en el mercat laboral per a les dones

El capitalisme ha utilitzat al llarg de la història l'exèrcit femení de reserva en moments de crisi i guerres, i ara torna a passar. Alhora que desapareixen les borses de treball indefinit i els sous per sobre del Sou Mínim Interprofessional (SMI) -uns drets adquirits com a fruit de les lluites obreres del segle passat- augmenta el treball vulnerable o escombraria, que ocupa les dones majoritàriament: treball temporal, a temps parcial i amb sous

La primera lectura d'aquestes xifres pot dur-nos a una anàlisi errònia. Si ens fixem només en elles, podríem arribar a la conclusió falsa que hi ha menys dones que han perdut la feina i estan a l'atur. Per poder analitzar la realitat de la pèrdua d'ocupació hem de comptabilitzar-la segons el perfil del lloc de treball que s'ha perdut. L'increment fort de l'atur masculí és a causa de la paràlització en la construcció i dels ERO i tancament d'empreses -moltes d'elles del metall- amb un percentatge alt de mà d'obra masculina. Fins i tot en el sector del metall, les dones ocupen els llocs de muntatge de components amb sous més baixos i pitjors condicions. En el sector industrial s'han perdut, a més, molts llocs de treball estable i amb contractes indefinits que, en aquest moment, estan cobrant l'atur. En aquests sectors la mà d'obra femenina és minoritària. L'ocupació femenina és principalment en el sector serveis, molt més precaritzat des de fa temps.

Sobre l'activitat laboral i l'ocupació²: (2) El nombre de persones actives a Catalunya, en el segon trimestre del 2009, ha estat l'1,3% menys que el mateix trimestre de 2008. La taxa d'activitat s'ha situat al 62,39%. Quant a l'ocupació, hi ha un 10,1% menys de persones treballant que fa un any i la taxa d'ocupació se situa al 52,48% de la població activa. A l'Estat espanyol la taxa d'activitat va ser d'un 60,06%, la d'ocupació del 49,29% i la d'atur del 17,92% de la població activa.

És a dir, tot i que moltes vegades les dones tenen una feina escombraria, continua havent-hi una diferència considerable entre dones (46,31%) i homes (58,89%) ocupats el segon trimestre de 2009. En les mateixes dates a l'Estat espanyol les dones ocupades eren el 42,11% i els homes el 56,75%. Les dones, doncs, seguim omplint les borses de l'atur.

Per sectors, s'observa que a Catalunya el sector serveis recull el 65,4% dels llocs de treball. En el cas de les dones, l'ocupació en els serveis és del 83,3% del total. Considerant ambdós sexes, el 21,4% de la població ocupada treballa en la indústria, l'11,4% en la construcció i l'1,7% en l'agricultura.

Un percentatge important de dones que treballen en el sector serveis ocupen els llocs de treball més precaritzats, com la neteja d'edificis o domicilis, tenir cura de persones grans o dependents a casa, els serveis socials privatitzats, el sector turisme, la restauració, dependents de botigues, forns, etc. Uns llocs de treball que es caracteritzen per salaris baixos, contractes temporals i a temps parcial i en condicions laborals ínfimes. És en aquests sectors tan feminitzats en què estan ocupades majoritàriament les dones immigrades.

Hem de tenir en compte que els percentatges anteriors es refereixen als llocs de treball que estan declarats i que, per tant, qui els ocupa té un contracte.

Moltes dones immigrades no estan comptabilitzades en les estadístiques perquè formen part de les treballadores i treballadors sense papers que hi ha al nostre país, producte d'una Llei d'estrangeria que regula i permet viure en situacions indignes milers de treballadores i

treballadors vinguts d'altres països buscant mitjans de vida dignes. Fugen dels seus països, on les grans multinacionals de l'imperialisme (inclòs el nostre) han arrasat les riqueses naturals i les seves formes de desenvolupament pròpies. Quan arriben a l'anomenat primer món les dificultats per aconseguir els papers condemnen aquestes treballadores, amb independència de la seva preparació i experiència laboral, a buscar feina en els sectors més precaritzats de l'economia, com el servei domèstic, tenir cura de persones grans i/o dependents, els tallers clandestins, la feina de muntatge a casa mateix... que tenen com a denominador comú que no estan declarats ni assegurats. Amb això, sense cap contracte ni conveni col·lectiu que les empari, la indefensió legal els impossibilita denunciar les situacions de precarietat i vexacions que pateixen en la seva vida laboral per por que se'n descobreixi la situació d'il·legalitat i siguin expulsades.

Evolució dels salaris i el sector serveis

En moments de crisi com l'actual, una manera que té el gran capital per seguir mantenint la taxa de benefici és disminuir els salaris de les feines que no pot deslocalitzar. Tal com ja hem analitzat, per mantenir els seus beneficis en el sector industrial, opta per deslocalitzar les fàbriques, tancant parcialment o total les instal·lacions aquí i amb el corresponent increment d'atur. En els processos de negociació aconseguix que els treballadors i treballadores acceptin abaixar-se el sou i empitjorar les condicions laborals sota l'amenaça del tancament total.

Però els serveis no es poden deslocalitzar, per això cal «deslocalitzar» la mà d'obra amb la contractació (o treball submergit) de persones immigrades. Zapatero segueix les passes de Berlusconi i de Sarkozy, en la línia de l'Europa-fortalesa, que busca condemnar les persones novingudes a la clandestinitat per generar una borsa de reserva de treballadors i treballadores, disposats a acceptar qualsevol preu, per pressionar a la baixa les condicions de treball de tots i totes. En sectors com la construcció, l'hostaleria, el treball domèstic, etc. s'utilitzen els treballadors i les treballadores immigrades per treballar

a Europa en les condicions dels seus països d'origen. És el cas de les persones sense papers, però també de molts treballadors i treballadores regularitzades que no tenen contracte, o d'aquells i aquelles que, en virtut de les directives europees, arriben per a treballar sota el conveni del seu país d'origen, generant conflictes i divisions com les vagues britàniques de febrer de 2009.

La situació de les famílies

Amb aquest atur generalitzat, la pobresa envaeix les famílies treballadores, que han de dependre del sou miserable de les dones. Les famílies monoparentals que tenen una dona al capdavant i les dones que viuen d'una pensió de viduïtat han passat o passaran aviat a engreixar les borses de pobresa.

A més, les jornades interminables de moltes d'elles, que s'esforcen a dur a casa un sou, repercuteixen en la seva salut. A la ciutat de Barcelona la percepció de tenir mala salut és més del doble en les dones que en els homes.

El 2007, en el 33,3% de les llars catalanes amb dificultats per arribar a final de mes hi havia una dona al capdavant de la llar, mentre que quan era un home aquesta xifra es reduïa al 23,3%.

I per pal·liar aquesta situació el govern no opta per aplicar polítiques socials contra la crisi. Al contrari, ens fa pagar la crisi als treballadors i treballadores, perquè destina els diners dels nostres impostos a ajudar empresaris i banquers, alhora que ens diu que hem d'estalviar i estrènyer-nos el cinturó. Atur, congelació salarial, sous de misèria, temporalitat, etc. formen part del paquet de mesures governamentals i patronals contra la classe treballadora.

La situació de les dones

A part de l'explotació en l'àmbit laboral, la societat capitalista i patriarcal engendra violència contra les dones en l'àmbit domèstic i també l'explotació sexual. Aquests dos fenòmens augmenten paral·lelament a la crisi econòmica i, amb ella, la pobresa de les dones que en són víctimes i no tenen recursos per sortir de situacions que les tenen presoneres i esclaves.

Sobre l'avortament

L'avantprojecte de Llei de l'avortament, assetjat pel fonamentalisme religiós i el negoci privat, es troba a la picota. I si la futura Llei no

garanteix la nostra capacitat per practicar lliurement i en establiments públics l'avortament, serà un graó més de la regressió de les garanties de la salut i la integritat i del dret de les dones a decidir sobre el seu propi cos i sobre la seva sexualitat. Un dret inalienable que el capitalisme i el patriarcat veuen com un atemptat a l'ordre que han establert.

* **Sobre la Llei d'estrangeria**

(Sobre la Llei d'estrangeria i les mesures de la Contrareforma que prepara el PSOE ens remetem a l'article anterior publicat a LI sobre és aquest tema.)

Sectors com el dels serveis, especialment el servei domèstic i de tenir cura de les persones, ocupat majoritàriament per treballadores immigrades, abans van ser sectors -i segueixen essent-ho- desvaloritzats, amb salaris sempre molt inferiors a la resta de branques de producció o serveis ocupats majoritàriament per homes. En aquests sectors, ara mateix, les dones treballadores garanteixen amb un salari de subsistència el manteniment de la família.

* **Sobre la Llei de dependència**

L'aplicació de la Llei de dependència amb polítiques de xec i almoïna repercuteix sobre les dones treballadores i ens fa més vulnerables al sentiment de culpa. Aquestes polítiques de xec són una càrrega per l'economia de l'estat, perquè suposa passar a mans de les empreses privades o concertades que gestionen els geriàtrics i residències tot un seguit de recursos econòmics que, si es dediquessin a la inversió en centres d'atenció, cures, residències i geriàtrics de gestió pública serien un bé per a la comunitat i una inversió per al futur de les classes treballadores. Com que no hi ha recursos i places públiques suficients per tenir cura de les persones grans i dependents, la responsabilitat continua recaient en les dones. Els sous que estableix la Llei per cuidar les persones dependents en l'entorn familiar és una forma més d'esclavitud per a les dones, perquè ens reclou encara més a l'àmbit privat.

Aquestes situacions beneficien les patronals i els governs mateixos. Com el de l'Estat, que es va vantar tant d'engegar la Llei de suport a la dependència i que ho ha fet amb les premisses, avui més que mai, del cost mínim. Milers de treballadores, especialment,

treballen al servei de l'administració per tenir cura de les persones a través d'empreses privades - multinacionals incloses- que es permeten de beneficiar-se una vegada més de les necessitats bàsiques de milers de treballadors i treballadores quan ja no podem ser productives. Com també de les treballadores que garanteixen la qualitat de vida de les persones cobrant salaris mínims i en condicions laborals deplorables (horaris de rotació, flexibilitat, falta de reconeixement professional, etc). El govern compta que una part important de la seva responsabilitat, que no ha exercit malgrat els seus compromisos concretats en lleis, es resoldrà contractant directament la treballadora, en un sector en què hi ha milers de treballadores immigrades sense papers i, per tant, sense contracte laboral.

* **Sobre la prostitució**

Una altra de les situacions més denigrants que pateixen un gran nombre de dones, especialment en els darrers anys les dones immigrades, és aguantar, per sobreviure elles i la família d'aquí o del país d'origen, la sobreexplotació i vexació obligades pel proxeneta o les màfies de la prostitució. Una situació que els governs no estan disposats a resoldre i que, per tant, fixen només mesures de criminalització de les dones. Fan falta polítiques governamentals d'eradicació de les màfies i per regularitzar les dones esclavitzades amb propostes d'ocupació dignes. També per les dones que, per tenir un salari suficient per cobrir les seves necessitats bàsiques, han determinat prostituir-se.

* **Sobre la conciliació laboral i el divorci**

En un país com el nostre, que ha legislat sobre aquesta matèria, les situacions de precarietat laboral converteixen les diverses lleis de conciliació laboral, del divorci, etc. en una fal·làcia. Quan les treballadores estem obligades a treballar en sectors altament precaris, amb horaris amplis o dobles jornades, el dret a la conciliació familiar avui només pot exercir-lo un sector cada vegada més minoritari dels treballadors i les treballadores.

També es fa cada vegada més difícil divorciar-se; una de les grans conquestes en el nostre país després de 40 anys de repressió i submissió als mandats de l'església

respecte al matrimoni, avui més que mai les condicions de vida de la classe treballadora no permeten a les dones o homes determinar les relacions maritals que desitgen mantenir. La realitat concreta i la impossibilitat d subsistència tornen a obligar milers de parelles a manjar el nucli familiar, diguem que de forma imposada per les circumstàncies econòmiques.

Avui més que mai és necessari reprendre velles reivindicacions per a les dones

* **Repartir la feina per treballar tots i totes**

* **Disminuir la jornada laboral pel conjunt de treballadores i treballadors.**

* **Salari digne: SMI 1200 euros.**

* **Derogació de la Llei d'estrangeria.**

* **Revalorització professional i econòmica de les suposades professions feminitzades: igual salari per una feina del mateix valor.**

* **Condicions laborals i professionals dignes com a garantia única per exercir una veritable conciliació familiar.**

* **Serveis públics de qualitat.**

* **Garantia d'escoles públiques i gratuïtes de 0 a 16 anys.**

* **Serveis públics i gratuïts per tenir cura i atendre les persones.**

* **Ocupació pública directa en l'atenció a les persones.**

* **Pla d'habitatge públic.**

* **Derogació de la Llei de l'avortament.**

* **Avortament lliure i gratuït.**

Barcelona, 30 d'octubre de 2009.

*Grup Dona de Lluita Internacionalista
Anna Just Morello, Carme Alvarez, Marga Olalla.*

Notes:

(1) Procediments concursals: per empreses que tanquen i deixen el personal treballador al carrer sense indemnització fins que se solucioni el concurs de creditors.

(2) Font: Institut d'Estadística de Catalunya (Idescat)

Eleccions del 28 de setembre a Portugal.

L'Esquerra: revolucionaris o bombers?

Les eleccions són sempre un mirall distorsionat de la realitat. L'any passat 120.000 professors van paraitzar les escoles i mesos abans milers de camioners van fer tremolar el Govern. Però en vots, els treballadors tenen sempre una expressió inferior a la seva força social. I la burgesia sempre resulta beneficiada en la partida electoral. Totes les anàlisis que es facin de les eleccions han de partir d'aquesta premissa, és a dir, les eleccions no reflecteixen la relació entre les classes d'un país. Reflecteixen una tendència que ens de fer reflexionar.

hospitals). El PS busca vots del PSD (conservadors, liberals). Però també aconsegueix retenir una part dels vots socialdemòcrates tradicionals a través d'una política que consisteix en el següent. El PS va suggerir a un quadre seu, Manuel Alegre, defensar la mateixa política del Bloco d'Esquerda (serveis públics, etc.) i exigir un front d'esquerra (de tipus front popular) per generar en els electors la il·lusió que hi ha un PS neoliberal però que aquest PS té una ala esquerra, regulacionista. Aquesta política esquizofrènica del PS va ser alimentada també pel BE, embriagat pels resultats electorals i exclusivament enfocat a ells. El BE, en els darrers dos anys ha promogut públicament, fins i tot en les seves iniciatives públiques, la figura de Manuel Alegre, i Manuel Alegre finalment va acabar per quedar-se on sempre havia estat, al PS, mantenint així una part de l'electorat d'esquerra al PS però també la confiança en un Govern liberal transvestit d'esquerra.

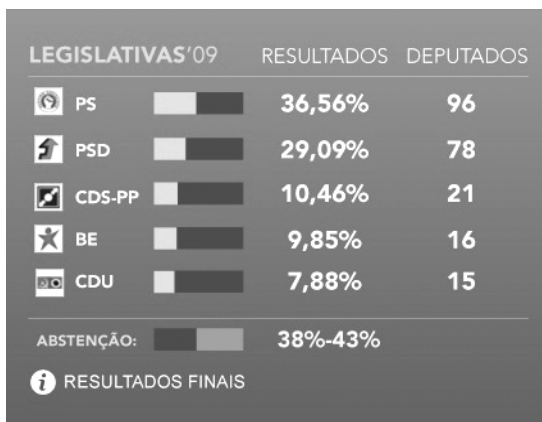
Però no es pot reduir l'anàlisi de les eleccions a un problema d'opcions electorals externes a la lluita de classes. La victòria del PS s'ha d'explicar, principalment, per la derrota de les lluites socials que es van viure al país el 2008 i 2009. Cosa que responsabilitza en primer lloc el PCP – que dirigeix els sindicats i que aposta per les negociacions sense lluita, com va fer destruint el moviment de professors a canvi d'un acord amb el Govern– i secundàriament el BE, que en els pocs llocs de treball on té influència, com a Acta Europa (Opel a Portugal), per exemple, manté exactament la mateixa política de negociació. El líder de la comissió de treballadors d'Acta Europa, la fàbrica/muntadora més gran de Portugal, António Chora, del BE, va defensar i va participar de facto en un procés de cogestió amb l'administració de l'empresa, un procés que els treballadors van rebutjar en una votació de base.

António Chora va acabar fins i tot en un sopar d'homenatge al ministre d'economia del Govern, afirmant pública-ment que «necessitem un altre ministre com aquest» (Diário de Notícias).

És en les lluites concretes on els treballadors guanyen consciència de classe i no pas en eslògans electorals com «sí, podem» (PCP), o «esquerra de confiança» (BE). A Portugal els treballadors hi perden, hi perden cada dia com mai no havien perdut, no pas com un resultat de processos de lluita que han decidit sinó en funció d'una negociació que no té cap lluita al darrere. Aquesta desmoralització, que té com a destí el subsidi d'atur/renda mínima, és també la causa directa del creixement dels CD (dreta), però sobretot de l'efectiva creació d'un tipus de consciència en els treballadors que «no val la pena lluitar».

A l'esquerra no hi ha cap programa de ruptura amb el capitalisme que faci que els treballadors guanyin consciència i perdin il·lusió en les reformes. Ni el BE ni el PCP han fet de la reducció de l'horari de treball amb manteniment de salari la seva política en aquestes eleccions. La consigna del subsidi d'atur, que va ser la política del BE i del PCP per als acomiadaments, i que és una consigna molt correcta, no pot plantejar-se sense tenir com a política central la prohibició dels acomiadaments i la reducció de l'horari a 35 hores sense rebaixa salarial.

Un altre tema que l'esquerra va abordar de forma tímida va ser la transferència a l'Estat dels costos de la crisi. Mai no ha estat consigna de l'esquerra en aquests dos anys el «Ni un sol cèntim per als bancs». De fet, el programa de l'esquerra no va ser un programa de veure una oportunitat en la crisi per exigir mesures anticapitalistes sinó d'intentar regular la crisi. En comptes de prohibir els acomiadaments es va proposar generalitzar el subsidi

La primera dada és que una vegada més l'abstenció va pujar, situant-se al 40%, és a dir, pel 40% de les persones els partits que hi ha no representen una alternativa. Cap partit, a l'esquerra o a la dreta, va aconseguir invertir aquesta tendència.

El segon, i el més important, és que el Partit Socialista (neoliberal) va guanyar les eleccions després d'haver dirigit el Govern que més atacs ha fet contra els treballadors des de la revolució d'Abril (augment de l'edat de la jubilació, generalització de la precarietat, xifres reals d'atur del 10%, privatització de les universitats i

d'atur; en comptes de prohibir les ajudes als bancs es van proposar contrapartides.

El Bloc d'Esquerra va tenir en les eleccions nacionals una extraordinària pujada de fins al doble de diputats, de 8 va passar a 16, en gran mesura perquè va anar a buscar vots del sector socialdemòcrata tradicional, descontent amb el PS. Ho va apostar tot en aquesta política amb l'empara que havia donat a Alegre i un programa que no espantés la classe mitjana. Però aquesta aposta, que en primer lloc és electoral i en segon no s'arrela en cap direcció de lluites concretes, no va impedir la victòria del PS. El PCP va mantenir el seu electorat, amb 15 diputats.

Els propers 2 anys seran decisius. Veurem si el capital aconseguirà recuperar la taxa d'acumulació o si es produirà un doble retorcés (com el 1981-84, que va tornar-hi a haver una caiguda de la producció quan estava recuperant-se, fent un cicle de gairebé 4 anys de crisi); veurem si la burgesia es pot escapar d'una depressió. I qualsevol de les dues bones notícies per al capital portaria per als treballadors una conseqüència: l'atur, acompanyat de privatització dels serveis públics i disminució de les prestacions socials. La «fi de la crisi» només s'aconsegueix amb un atac generalitzat al treball. L'esquerra a Portugal es va quedar amb 31 diputats en un país on el 20% de la població viu sota de llindar de la pobresa i en què l'atur efectiu és superior al 10% (excloent immigrants sense papers, etc.). La qüestió política que els propers dos anys marcarà la situació és aquesta: la crisi servirà per entrar en les lluites i guanyar-les, donar consciència als treballadors, construir organitzacions revolucionàries, o serem els bombers, els soldats de la pau social, del capitalisme portuguès?

Raquel Varela,
historiadora,
directora de la revista Rubra

Afganistan:

Comença la retirada?

L'atac talibà del 28 d'octubre contra l'hotel Bekhtar, al cor de Kabul, en què van morir cinc empleats de les Nacions Unides, juntament amb tres afganesos i tres dels atacants, ha estat un punt d'inflexió per a Kai Ede, l'enviat de l'organització a l'Afganistan. Una setmana després, Ede va anunciar l'evacuació de 600 dels seus empleats, destinats a Dubai i altres països asiàtics. De moment qualifiquen la retirada de «temporal», encara que ningú no sap quan i en quines condicions tornaran aquests empleats, que són gairebé la meitat de la plantilla (1.300 funcionaris internacionals) que l'ONU mantenia al país.

Encara que el comandant de l'OTAN a l'Afganistan, el general alemany Egon Ramms, va criticar la decisió perquè impediria a l'ONU «realitzar la seva missió», no hi ha cap militar que pugui garantir la seguretat del personal civil de l'ocupació. Perquè ni l'atac va ser accidental, ni ningú pot sostenir que les forces de l'ocupació podran superar en un futur pròxim la iniciativa dels talibans, que ja es troben al centre de la ultraprotegida capital.

Ja l'abril de 2007, al *Lluita Internacionalista* dèiem: «la situació ha canviat dràsticament des de finals de 2005 i, sobretot, al llarg de 2006. En els primers 9 mesos de 2006 les morts degudes a l'activitat de la resistència a les províncies del sud i sud-est (frontera pakistanesa) s'han quadruplicat i ja superen les 3.700... Les zones 'd'alt risc', que fins l'any passat eren per a les forces ocupants unes taquetes aïllades al mapa de l'Afganistan,

ara ocupen més de la tercera part del país amb abundants marques noves de 'risc extrem'. Però ara, segons un mapa filtrat a l'agost, el govern afgà reconeix que la resistència pot atacar lliurement a gairebé la meitat del país (*El País*, 5/11/09). D'altra banda, el Consell Internacional de Seguretat i Desenvolupament (ICOS), un think-tank europeu, informa que el control permanent polític i militar dels talibans al país es va estendre del 54% al 72% el darrer any.

Perquè la retirada del personal de l'ONU no es converteixi en el principi de la derrota de l'ocupació a l'Afganistan, l'imperialisme intenta donar respostes davant la creixent resistència popular. La primera és augmentar les tropes invasores. En terres afganes hi ha desplegat 68.000 militars nord-americans, i el comandant de la ISAF (Força Internacional d'Assistència per a la Seguretat a l'Afganistan), Stanley McChyristal, juntament amb el cap de l'estat major dels exèrcits dels EUA, Michael Mullen, demana a Barak Obama entre 10 i 45 mil militars més (*Washington Post*, 21/09/09). Aquests i els 35.000 soldats d'altres països que contribueixen a l'ocupació, formaran un cos de 148 mil militars que poden donar la possibilitat de seguir amb la «gue-

rra contra el terrorisme» que va començar amb George Bush. Però els experts i els serveis d'intel·ligència adverteixen Obama: l'exUnió Soviètica tenia 115 mil soldats desplegats a l'Afganistan quan va declarar la seva derrota davant la resistència. És a dir, augmentant les tropes l'imperialisme simplement intenta enfortir la seva defensa, que no és el mateix que prendre la iniciativa i guanyar la guerra.

Per això el nou pla de l'imperialisme nord-americà és convertir la «guerra contra el terrorisme» en una «guerra de contrainsurgència», que és una «novetat» del govern d'Obama. A l'informe, el general McChrystal ens explica aquesta nova estratègia: «La ISAF necessita una nova estratègia... (que) també ha de ser alimentada i executada per mitjà d'una campanya de contrainsurgència cívica militar integrada... És una lluita diferent. Hem de portar a terme operacions clàssiques de contrainsurgència en un ambient que és complex... El triomf necessita una campanya global de contrainsurgència.» Aquesta avaluació indica que la guerra no només augmentarà a l'Afganistan, sinó que també s'estendrà dins del Pakistan i, fins i tot, cap a l'Iran.

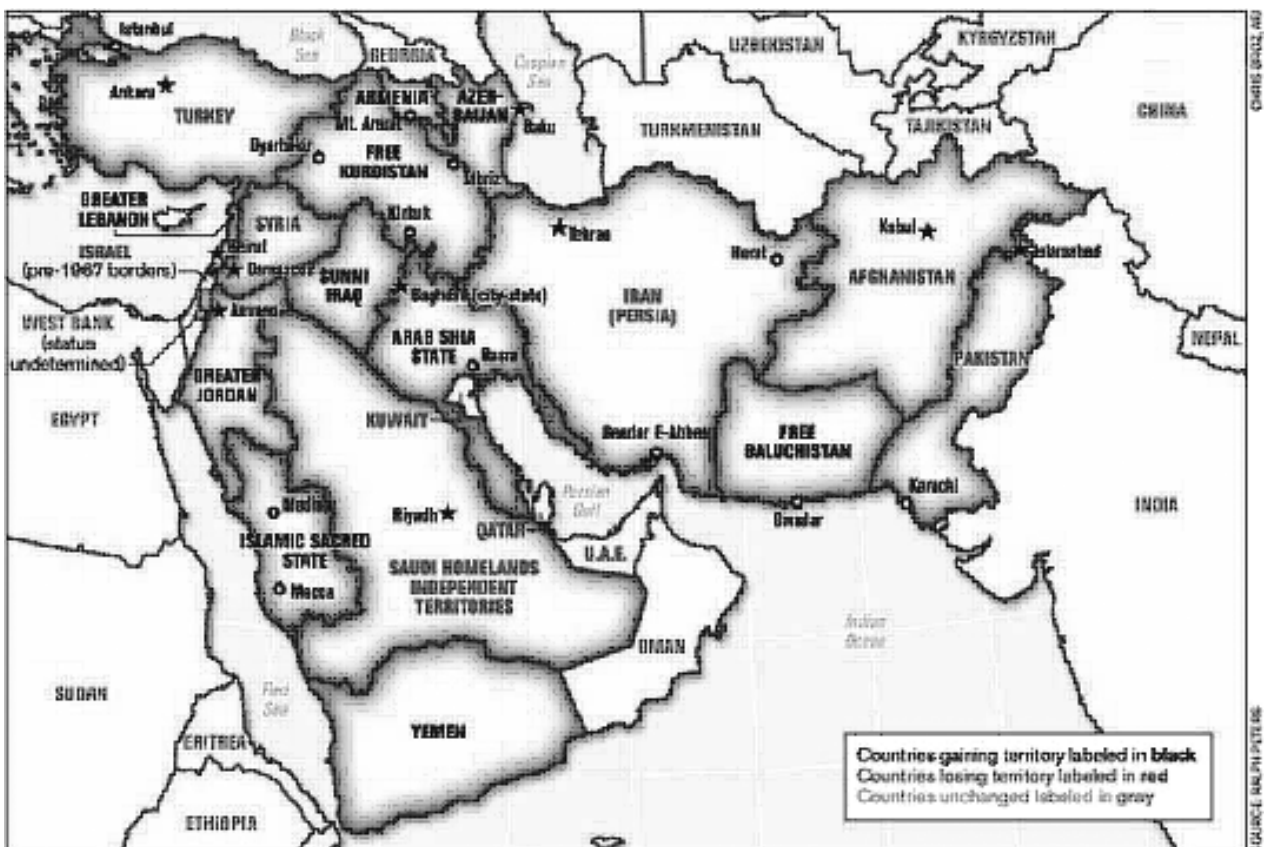
Aquesta estratègia té diversos components. Una de les passes seria trencar les files dels talibans i comprar-les per a l'imperialisme, les «guerrilles accidentals» segons la terminologia del Pentàgon. No obstant això, de moment els talibans afgans han rebutjat l'oferta d'Obama de reconciliació titllant-la de «llunàtica» i reiterant des d'una posició de força que la retirada de les tropes estrangeres seria l'únic camí per acabar la guerra a l'Afganistan (*Reuters*, 01/04/09). Els talibans no troben cap benefici en ajuntar-se a un règim corrupte, disfuncional i agonitzant a Kabul, i menys quan controla tres quartes part del país. Un altre element pel qual aposta l'imperialisme és mobilitzar sectors de la població contra la resistència. Últimament, per a l'imperialisme els balutxis es perfilen com l'ètnia candidata a la reserva contra la «insurrecció» talibana, que té les principals bases als pobles d'origen paixtu.

Sembla que Obama hereta la política de «dividir per controlar» de Bush, aplicada als Balcans per desfer l'antiga Iugoslàvia. Però aquesta política no es limita a l'Afganistan, perquè els balutxis també viuen al sud-oest del

Pakistan i el sud-est de l'Iran. De fet, fa dos anys, un coronel retirat de l'Acadèmia Nacional de Guerra dels EUA ja havia preparat per al Pentàgon un mapa en què hi havia el «Balutxistan Lliure». I ara la CIA està ajudant l'organització fonamentalista balutxi Jundollah en la seva «lluita d'alliberament nacional» contra els governs iranià i pakistanès. L'atemptat del 17 d'octubre a Pishin, província de Sistan-Balutxistan a l'Iran, en què van morir 31 membres de la Guàrdia Revolucionària Iraniana, va ser obra de Jundollah, que últimament ha canviat el nom pel de «Moviment de Resistència Popular de l'Iran» per aparèixer com una organització nacional contra el govern iranià.

L'imperialisme està perdent la guerra a l'Afganistan; per això, abans de sortir del país derrotat militarment, vol deixar una estela de petites entitats polítiques per poder seguir controlant la zona. Així que entrem en un període en què els pobles de l'Orient Mitjà i Euràsia necessiten més que mai la col·laboració internacionalista en la lluita contra l'imperialisme.

Muhitin Karkin

Mapa preparat pel coronel Ralph Peters;

Per la tercera Intifada

Amb el fang fins als genolls a l'Iraq, i lluny d'estabilitzar la situació a l'Afganistan, el president nord-americà Barack Obama cerca un acord amb les burgesies àrabs. Per enèsima vegada, l'imperialisme intenta utilitzar el poble palestí per apaivagar la situació a l'Orient Mitjà i obre una nova ronda de negociacions de «pau». L'experiència diu que aquests processos sempre han suposat retrocessos per als palestins i, en aquesta ocasió, els primers compassos no han servit ni per guardar les aparences: les converses han començat sota el criminal bloqueig internacional de la Franja de Gaza i quan Israel prepara la construcció dels assentaments més grans a Cisjordània des de 1967. El govern titella d'Abu Mazen ha demostrat que està disposat a tot (fins i tot a ajudar Israel a ocultar els seus crims a Gaza) per seguir comptant amb el beneplàcit dels EUA. Mentre, Hamas prefereix seguir controlant Gaza a convertir-se en la direcció de la resistència contra l'ocupació.

El règim de l'Autoritat Palestina ha viscut durant les últimes setmanes una de les crisis més profundes. El motiu: el vot a l'ONU a favor d'ajornar la discussió sobre l'Informe Goldstone, que acreditava la violació dels drets humans per part d'Israel en els atacs de l'hivern passat contra Gaza. L'informe no aportava res de nou al que vam veure per televisió ni era una declaració de principis propalestins (de fet, en un equilibri macabre, acusava també Hamas de crims de guerra, ignorant el dret a resistir). Tanmateix era la primera oportunitat d'asseure en un banc dels acusats

els polítics i militars israelians. Però per Abu Mazen era més important satisfer Obama, que considerava l'informe un obstacle per prosseguir les negociacions. La delegació de l'ANP va votar a favor d'ajornar la discussió del text i als Territoris Ocupats es va desfermar un autèntic terratrèmol, amb grans manifestacions exigint la dimissió i el càstig d'Abbas i, fins i tot, la dissolució de l'ANP. Finalment Abu Mazen va haver de fer marxa enrere i va canviar la votació una

desenvolupament econòmic accelerat com el que viu Cisjordània. Però, a remolc de l'escàndol de l'informe Goldstone, Hamas va endurir el discurs i va demanar un ajornament. També exigeix formar part de les negociacions de pau.

Mentrestant, Abu Mazen ha convocat eleccions el gener. Com afirma en un article recent Azmi Bishara: «No esperem que els que segueixen el joc electoral, mentre les espases dels enemics de Pa-

lestina pengen sobre els caps dels votants palestins, se sentin incòmodes o avergonyits. En aquesta conjuntura, seria demanar massa. Però sí que els demanem que no ens vinguin a predicar gaire sobre la democràcia. No són unes eleccions. Només són un mitjà per obtenir una promesa de fidelitat a cop de pistola, una pistola que apunta no només cap als votants sinó també cap als seus nens, que són totalment innocents. La raó que els moviments de resistència no posin el vot per davant de la independència o per davant de la derrota de l'ocupació és conjuntural. Per què hauria el poble d'emetre els seus vots per un moviment d'independència mentre una ocupació estrangera els

posa una pistola al cap? La resistència exigeix sacrificis als combatents de la resistència, però no necessita, en general, que la gent del carrer hagi d'escollir, en un procés electoral, entre la resistència i alimentar les seves famílies».

La proposta d'Egipte no és sinó un pla per capitalitzar la fatiga de la població de Gaza després de tres anys de bloqueig, un exemple de falsificació massiva de la voluntat popular.

Cristina Mas

setmana més tard.

Hamas havia retrocedit durant els darrers mesos i havia rebaixat la seva pugna amb l'Autoritat Palestina. Va anunciar el suport a l'Acord d'Unitat Nacional sota els auspicis d'Egipte, per fixar eleccions el juny vinent, reconèixer l'Autoritat Palestina a Gaza i dissoldre les seves milícies, que quedarien integrades en les forces de seguretat governamentals. Aquestes serien les condicions imposades pel Quartet (EUA, UE, Rússia i l'ONU) per aixecar el bloqueig sagnant de Gaza i impulsar un

Perquè Hamas rebutja la carta egípcia

Mirant els esdeveniments i el resultat que ha donat a Hamas la seva decisió de prendre la franja de Gaza per les armes, prenent el po-

der a les forces de seguretat de l'autoritat palestina el juny 2007, veiem que Hamas va quedar com l'únic amo i senyor de la Franja, empobrida pel bloqueig internacional contra el seu govern i per l'última ofensiva sagnant de l'Exèrcit d'Israel contra la seva feble infraestructura i la població.

Cal recordar que Hamas és el braç armat dels Germans Musulmans, una formació coneguda al món islàmic com a Alljwan Al musulmin, radicada a Egipte i Jordània, i que aspira a re-

cuperar el poder a Egipte des dels anys quaranta. Gaza era, i segueix essent, un camp fèrtil per a ells en què donen un ampli suport financer i moral a Hamas, sense oblidar que posseeixen el canal àrab Al Jazeera, a Qatar. Així s'explica la sensibilitat egípcia de tenir un emirat musulmà en la seva frontera més conflictiva, la que limita amb Gaza.

Analitzem a continuació els beneficis que va portar a Hamas mantenir la situació actual dins de la Franja de Gaza, amb centenars de túnels sota la seva frontera amb Egipte:

En primer lloc, Hamas ha fet de la indústria dels túnels i el contraban de mercaderies un gran negoci multimilionari i ha fet dels dirigents d'Hamas els nous burgesos i amos de Gaza. Res ni ningú no entra a Gaza sense l'autorització de les elits de Hamas, totes les mercaderies que entren a través dels túnels han de pagar impostos a Hamas. En altres paraules, fins i tot el menjar dels i les gazawis (la gent de Gaza) està controlada per les elits de Hamas, malgrat que l'Autoritat Palestina dedica el 55% del seu pressupost anual a la Franja de Gaza i la seva gent -tot el que entra per les fronteres comercials d'Israel està finançat per l'Autoritat

Palestina (gasolina, gas natural, telefonia, electricitat, sous de funcionaris/àries del govern palestí).

Segon, segons les enquestes Hamas perdrà les eleccions a Gaza i a Cisjordània i amb una diferència molt àmplia davant l'OAP.

Tercer, quan Hamas va prendre el poder a Gaza va matar 700 palestins/es de l'oposició, d'Al Fatah i altres faccions. Hamas tem la venjança dels familiars dels morts i els segrestats i torturats pel seu braç armat i les seves forces de seguretat.

Quart, un punt de la carta egípcia parla de tenir una sola força de seguretat professional i desmantellar totes les faccions armades. Hamas rebutja aquest punt de la carta egípcia argumentant que el seu braç armat és intocable perquè està resistint l'ocupació israeliana, al mateix temps que impedeix a les altres faccions que llancin míssils o duguin a terme operacions militars contra Israel des de Gaza perquè Hamas té un armistici no escrit amb Israel.

Cinquè, si Hamas perd les eleccions, perdrà també protagonisme al món àrab i musulmà. En aquesta línia hi ha els seus intents de cercar una alternativa a l'OAP i una altra direcció palestina sota el seu lideratge, que formen part del discurs del seu dirigent Meshaal, i que hagi demanat en diverses ocasions que els Estats Units parlin directament amb ells.

Per tot això Hamas no vol signar la carta egípcia.

*Usama Khady.
Terrassa*

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Calxa 2100- 3459-38- 2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional.

